| | |
|---|---|
| Súd: | Krajský súd Bratislava |
| Spisová značka: | 15Co/200/2018 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 1616209003 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29. 09. 2020 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Silvia Walterová |
| ECLI: | ECLI:SK:KSBA:2020:1616209003.2 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: S.. X.. S. C. , N.., narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom K., O. č. XXXX/X, zastúpený JUDr. Katarínou Berkešovou, advokátkou, Malacky, Břeclavská č. 3, proti žalovanému: K. F. narodený dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom D., I. č. XX, zastúpený JUDr. Jankou Hazlingerovou, advokátkou, Bratislava, Nobelova č. 9, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 2. marca 2018, č.k. 27 C 225/2016-244, takto

**r o z h o d o l :**

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 2. marca 2018, č.k. 27 C 225/2016-244, vo výrokoch:
- III., ktorým uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku odstrániť zo svojich pozemkov s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX na U. B. XX/X v K. všetky billboardy s nápismi spomínajúcimi osobu žalobcu;
- IV., ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa zverejňovania akýchkoľvek difamujúcich a osočujúcich tvrdení o osobe žalobcu ako občana a/alebo primátora mesta K. tak prostredníctvom billboardov s nápismi spomínajúcicmi v takomto negatívnom zmysle osobu žalobcu, umiestňovanými na pozemkoch žalovaného s parcelnými č. 2809/73, 2809/74, 2809/75, 2809/92 a 2809/93 na Záhoráckej ulici č. 56/14 v Malackách a/alebo na akomkoľvek inom mieste, ako aj akýmkoľvek iným spôsobom;
- V., ktorým žalovanému uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi uverejnením ospravedlnenia s textom: „Ja, K. F., sa týmto ospravedlňujem pánovi S.. X.. S. C., N.. primátorovi mesta K. za postupné zverejňovanie všetkých nepravdivých, pravdu skresľujúcich, bezdôvodne osočujúcich, difamujúcich, hanlivých, urážlivých primitívnych tvrdení o jeho osobe ako občanovi a primátorovi mesta K., ktorými som bezprávne zasiahol do osobnostnej integrity pána S.. X.. S. C., N.. primátora mesta K. a v súvislosti s ktorými konštatujem, že ich beriem späť“ jednak v dvojtýždenníku „malacký hlas“, a to v troch po sebe nasledujúcich vydaniach počnúc tým vydaním tohto periodika, ktoré bezprostredne nasleduje po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, jednak inštalovaním billboardu na tých z pozemkov s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX na U. B. XX/XX v K., na ktorých bude umiestnený najďalej vo vzdialenosti 3 metre od hranice s pozemkom, na ktorom sa nachádza verejná komunikácia - chodník na U. ulici v K., pričom tento billboard bude mať také rozmery, aby bol na ňom text ospravedlnenia písaný minimálne takej veľkosti, ktorá zodpovedá najväčšiemu rozmeru písma použitého žalovaným na billboardoch, ktorými sa vyjadroval na adresu žalobcu doposiaľ;
- VI., ktorým uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- €, p o t v r d z u j e .

II. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

**o d ô v o d n e n i e :**

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 2.3.2018, č.k. 27 C 225/2016-244, I. konanie v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- € zastavil; II. žalobcovi vrátil súdny poplatok vo výške 742,50 € prostredníctvom prevádzkovateľa systému Slovenská pošta, a.s. Banská Bystrica, Partizanská cesta č. 9, po právoplatnosti rozsudku; III. uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku odstrániť zo svojich pozemkov s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX v K., na U. ulici č. XX/X, všetky billboardy s nápismi spomínajúcimi osobu žalobcu; IV., uložil žalovanému povinnosť zdržať sa zverejňovania akýchkoľvek difamujúcich a osočujúcich tvrdení o osobe žalobcu ako občana a/alebo primátora mesta K. tak prostredníctvom billboardov s nápismi spomínajúcicmi v takomto negatívnom zmysle osobu žalobcu, umiestňovanými na pozemkoch žalovaného s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX v K., na U. ulici č. XX/XX a/alebo na akomkoľvek inom mieste, ako aj akýmkoľvek iným spôsobom; V. žalovanému uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi uverejnením ospravedlnenia s textom: „Ja, K. F., sa týmto ospravedlňujem pánovi S.. X.. S. C., N.. primátorovi mesta K. za postupné zverejňovanie všetkých nepravdivých, pravdu skresľujúcich, bezdôvodne osočujúcich, difamujúcich, hanlivých, urážlivých primitívnych tvrdení o jeho osobe ako občanovi a primátorovi mesta K., ktorými som bezprávne zasiahol do osobnostnej integrity pána S.. X.. S. C., N.. primátora mesta K. a v súvislosti s ktorými konštatujem, že ich beriem späť“ jednak v dvojtýždenníku "malacký hlas", a to v troch po sebe nasledujúcich vydaniach počnúc tým vydaním tohto periodika, ktoré bezprostredne nasleduje po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, jednak inštalovaním billboardu na tých z pozemkov s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX v K., na U. ulici č. XX/XX, na ktorých bude umiestnený najďalej vo vzdialenosti 3 metre od hranice s pozemkom, na ktorom sa nachádza verejná komunikácia - chodník v K., na U. ulici, pričom tento billboard bude mať také rozmery, aby bol na ňom text ospravedlnenia písaný minimálne takej veľkosti, ktorá zodpovedá najväčšiemu rozmeru písma použitého žalovaným na billboardoch, ktorými sa vyjadroval na adresu žalobcu doposiaľ; VI. uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- €; VII. vo zvyšnej časti nemajetkovej ujmy žalobu zamietol; VIII. žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % vo výške, o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 25.10.2016, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému ihneď po doručení rozsudku odstrániť zo svojich pozemkov s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX v K., na U. ulici č. XX/X, všetky billboardy s nápismi spomínajúcimi jeho osobu, ďalej aby bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa zverejňovania akýchkoľvek difamujúcich a osočujúcich tvrdení o jeho osobe ako občana a/alebo primátora mesta K. tak prostredníctvom billboardov s nápismi spomínajúcicmi v takomto negatívnom zmysle jeho osobu, umiestňovanými na pozemkoch žalovaného s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX v K., na U. ulici č. XX/XX a/alebo na akomkoľvek inom mieste, ako aj akýmkoľvek iným spôsobom i povinnosť ospravedlniť sa mu uverejnením ospravedlnenia s textom „Ja, K. F., sa týmto ospravedlňujem pánovi S.. X.. S. C., N.. primátorovi mesta K. za postupné zverejňovanie všetkých nepravdivých, pravdu skresľujúcich, bezdôvodne osočujúcich, difamujúcich, hanlivých, urážlivých primitívnych tvrdení o jeho osobe ako občanovi a primátorovi mesta K., ktorými som bezprávne zasiahol do osobnostnej integrity pána S.. X.. S. C., N.. primátora mesta K. a v súvislosti s ktorými konštatujem, že ich beriem späť“ jednak v dvojtýždenníku „malacký hlas“, a to v troch po sebe nasledujúcich vydaniach počnúc tým vydaním tohto periodika, ktoré bezprostredne nasleduje po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, jednak inštalovaním billboardu na tých z pozemkov s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX v K., na U. ulici č. XX/XX, na ktorých bude umiestnený najďalej vo vzdialenosti 3 metre od hranice s pozemkom, na ktorom sa nachádza verejná komunikácia - chodník v K., na U. ulici, pričom tento billboard bude mať také rozmery, aby bol na ňom text ospravedlnenia písaný minimálne takej veľkosti, ktorá zodpovedá najväčšiemu rozmeru písma použitého žalovaným na billboardoch, ktorými sa vyjadroval na jeho adresu doposiaľ, ako aj aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu sumu 40.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je primátorom mesta K., žalovaný je podnikateľom, fyzickou osobou a občanom súčasne, ktorý je stavebníkom v správnom konaní vedenom mestom K. v súvislosti s jeho zámerom postaviť na pozemkoch s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX v K., na U. ulici č. XX/X, stavbu polyfunkčného objektu s nebytovými priestormi. Žalovaný začiatkom kalendárneho mesiaca marec 2016 inštaloval na týchto svojich pozemkoch v centre mesta K. plátenný transparent: „Vážení občania, túto stavbu nezákonne a neprávom zastavil primátor mesta K. C. aj s jeho kumpánmi. A toto je výsledok.“ Následne na prelome mesiacov marec a apríl 2016 žalovaný napísal na celú plochu pracovnej búdy umiestnenej na týchto pozemkoch červenou farbou veľký nápis: „Môže byť a vy skorumpovaní kumpáni patríte do base !!!“ V dvojtýždenníku Malacký hlas č. XX/XXVI publikovanom dňa 6.7.2016, bol uverejnený

článok s titulom „Stavebník si nemôže robiť, čo sa mu zachce“ s podtitulom „Už približne pol roka hyzdí centrum K. na U. ulici zbúranisko s neslušným odkazom pre primátora S. C.. Čo sa vlastne okolo tejto parcely deje?“ Žalovaný zrejme reagoval na tento článok a v júli 2016 natiahol ďalší plátený transparent (bilboard) ponad spomínanú pracovnú búdu s nápisom: „Odpoveď na článok z K. hlasu zo dňa 6.7.2016 primátor C. klame, intriguje a je to móóóc špatný človek“. V priebehu mesiaca september 2016 žalovaný umiestnil pod dovtedy posledný transparent ďalší nápis: „C., kvôli komu a čomu to zámerne zdržuješ? Nehanbíš sa?“ Okrem toho inštaloval žalovaný na pletivové oplotenie svojich nehnuteľností ďalšie billboardy (menšie avšak z verejnej komunikácie - chodníka, ktorý hneď popri ňom vedie, dobre čitateľné). Na jednom z troch billboardov ho osočuje žalovaný ďalej, jednak nepravdivým tvrdením, že ako primátor mesta K. žiada od žalovaného vybudovať parkovisko pre tri automobily, hoci stačí pre dve autá, jednak sarkastickým konštatovaním: „Čo k tomu dodať, treba voliť C. ďalej.“ Na druhom billboarde zasa žalovaný uvádza: „Vážení občania, toto je stavba, ktorú chcem postaviť. Napriek tomu, že mám všetky doklady v poriadku, primátor C. mi to stále nechce povoliť“. Žalovaný tvrdí právne a faktické nezmysly. Poukázal na skutočnosť, že samotný žalovaný dňa 5.10.2015 podpísal zápisnicu z prejednávania jeho správneho deliktu, v rámci ktorej súhlasil s uložením pokuty za realizovanie stavebných prác v rozpore s vydaným stavebným povolením na rekonštrukciu pôvodnej stavby, ktorú namiesto rekonštruovania zbúral. Napokon Okresná prokuratúra K. preskúmavala na základe podnetu žalovaného postup stavebného úradu K. a v jeho veci neprijala žiadne opatrenia. Žalovaný stotožňuje osobu primátora so stavebným úradom. Motiváciou žalovaného je nepochybne pomsta voči nemu za to, že stavebný úrad nekoná nezákonne v prospech žalovaného a neprehliada nesplnenie zákonom ustanovených predpisov žalovaným. Domáha sa preto ochrany osobnosti v zmysle § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a žiada odstránenie zásahov, morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia a nemajetkovú ujmu vo výške 40.000,- €. Tvrdenia žalovaného sú zverejnené za takých súvislostí a okolností, že pôsobia voči jeho osobe difamačne, keďže ho jednak vykresľujú ako osobu, ktorá má sklony k páchaniu trestnej činnosti a aj ako osobu, ktorá trestnú činnosť páchala. V dôsledku uvedených výrokov žalovaného došlo nepochybne k porušeniu jeho osobnosti a zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti, najmä v profesionálnych vzťahoch. Je v konkrétnych spoločenských kruhoch známou osobou, pôsobí v zodpovednej pozícii v najvyššej volenej funkcii mesta K.. S ohľadom na jeho spoločenský status, resp. postavenie v spoločnosti a funkciu, ktorú vykonáva, je zrejmé, že zverejnenie vyššie uvedených nepravdivých, výrazne difamujúcich tvrdení o ňom, bolo nielen spôsobilé podstatným spôsobom znížiť vážnosť, ktorú požíva v spoločnosti, ale túto vážnosť aj reálne znížilo. Uverejnenie predmetných tvrdení žalovaným predstavuje výrazný zásah do jeho cti a je spôsobilé podstatným spôsobom znížiť morálny kredit, ktorý požíva v spoločnosti. Ide o zásah do jeho cti a dobrej povesti s cieľom znížiť jeho dôveru v očiach verejnosti vrátane jeho potencionálnych voličov ako aj spolupracovníkov i rodiny. Považuje tvrdenia uverejnené žalovaným nielen za nepravdivé, ale aj za absurdné a ničím nepodložené. Ide o skutkové tvrdenia, ktoré pripúšťajú dôkaz pravdy. Preukázanie týchto tvrdení zaťažuje pôvodcu zásahu - žalovaného. S ohľadom na charakter predmetných tvrdení, s ohľadom na okolnosti za ktorých k zverejneniu došlo (na verejnom a mimoriadne frekventovanom mieste v samotnom centre mesta K., v bezprostrednom dotyku so zastávkou verejnej hromadnej dopravy), ako aj s ohľadom na jeho postavenie v spoločnosti, nepovažuje morálne zadosťučinenie za postačujúce na zmiernenie vzniknutej ujmy, z dôvodu ktorého žiada aj primerané zadosťučinenie v peniazoch. Podaním doručeným súdu dňa 26.10.2017 vzal späť žalobu v časti priznania nemajetkovej ujmy prevyšujúcej sumu 15.000,- €.

2. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán, svedkov, vyjadrením právnych zástupcov sporových strán, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav veci. Žalobca uviedol, že je zvyknutý a znáša určitú mieru kritiky v súvislosti s jeho funkciou, ak sa ale žalovaný v billboardoch vyjadruje, že je „klamár, intrigán a moc zlý človek“ má za to, že je to absolútne neprimeraná kritika jeho funkcie a jeho osoby. Podanie žaloby v tejto veci vyplynulo z bezvýchodiskovej situácie. Žalovaný ho napadol aj fyzicky. Navyše žalovaný na verejne prístupnom mieste zverejňuje oznámenia, týkajúce sa jeho osoby ako takej. Prvý billboard, ktorý bol zverejnený sa týkal kritiky v zmysle stavebného konania, ktoré bolo vedené, v ktorom bol žalovaný účastníkom konania. Takúto mieru kritiky ešte toleroval. Následne bola požiadaná zo strany žalovaného aj okresná prokuratúra o vyjadrenie v rámci postupu v stavebnom konaní; táto neprijala žiadne opatrenia. Ďalšie konania zo strany žalovaného voči jeho osobe sú neadekvátne, má za to, že má právo sa domáhať ochrany v zmysle Občianskeho zákonníka. K stavebnému konaniu uviedol, že ide o dve samostatné konania, prvé sa týka sankcií a druhé sa týka odstránenia výkopov. Tieto konania nesúvisia s predmetom sporu. V rámci stavebného konania vzal stavebník, t.j. žalovaný

odvolanie späť voči rozhodnutiu stavebného úradu o zastavení konania z dôvodu, že si uvedomil, že odvolací orgán v tomto konaní môže nanajvýš rozhodnutie stavebného úradu zrušiť a vrátiť mu ho na ďalšie konanie, teda pochopil, že mu v tomto konaní nebude nikdy vydané stavebné povolenie tak ako to požadoval, nakoľko o ňom budú rozhodovať opätovne tí istí pracovníci, ktorých zaujatosť namietal. Ďalšie predložené rozhodnutia podľa neho s predmetom konania súvisia a dosvedčujú že mesto K. a ona neprestali konať proti záujmom žalovaného ani po ukončení tohto stavebného konania. Ukladali mu pokuty, ktoré neskôr boli odvolacím orgánom ako nezákonné zrušené. Uvedené dokazuje, že žalovaný nikdy nemal v stavebnom konaní rovnoprávne postavenie. Dodal, že ho mrzí, že nedošlo k zmieru, ktorý na pojednávaní navrhoval, pozval žalovaného a jeho právnu zástupkyňu na stretnutie aj so zamestnancami stavebného úradu. Nemá vedomosť, že by žalovaný v prospech svojej veci urobil akýkoľvek úkon. Nevie ako môže byť z tohto vinený. Nerozumie pohnútkam žalovaného a útokom na jeho osobu. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že pokiaľ ide o listiny predložené žalovaným, tieto sa netýkajú stavebného konania, ktorého nezákonnosť je napádaná a ďalej uviedla, že v priebehu konania bolo preukázané, že došlo k zásahu do osobnosti žalobcu, že bola znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Žalovaný nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení, nepreukázal že žalobca ho chcel pripraviť o pozemok, nepreukázal korupčné správanie žalobcu. Žalovaný ako bolo preukázané nezvolil legálny postup a nežiadal uverejnenie opravy daného článku a uviedol, že je oboznámený z rozhodnutím okresnej prokuratúry o tom, že stavebné konanie bolo zákonné, zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že títo boli pravidelne konfrontovaní zo strany okolia o tom či zasahuje do stavebného konania žalovaného alebo inak toto konanie ovplyvňuje. Bolo zasiahnuté aj do jeho profesnej cti, bol predtým známy svojim ostrým postojom voči klientelizmu a korupcii, vznikla mu značná ujma. K tomu, že je verejne činná osoba a musí požívať väčšiu mieru kritiky poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 6.3.2012, sp.zn. 1 US 1586/09. Žalovaný nerešpektoval neodkladné opatrenia vydané vo veci a bol si vedomý svojho neoprávneného konania, žalobca musel zvoliť exekučné konanie. Morálne zadosťučinenie nepostačuje, keď k zásahu došlo dlhodobosťou, miestom zverejnenia (zástavka autobusov do troch okresov), informáciou o sčítaní áut, ktoré tade prechádzajú a tiež zlým úmyslom zo strany žalovaného. Výška nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca žiada nie je bezbrehá a nedochádza k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu, keď nedosahuje výšku ujmy za smútok. S poukazom na uvedené rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky má nemajetková ujma plniť aj preventívny a odstrašujúci charakter, nakoľko ako je zrejmé, žalovaného neodradilo ani neodkladné opatrenie vo veci vydané. Žalovaný tvrdil, že približne v roku 2014 začal žiadať o stavebné povolenie na prestavbu na pozemkoch, o ktorých v konaní ide. V súvislosti s týmto stavebným konaním vznikali medzi ním a primátorom nezhody, nakoľko primátor označil jeho stavbu za čiernu stavbu. Najskôr sa zdržiaval akýchkoľvek vyjadrení, ale ľudia sa ho neustále dopytovali ako to teda je. Približne v marci, apríli 2016 uverejnil na svojom pozemku prvý billboard, že túto stavbu nezákonne zastavil primátor, aby to vedeli aj ľudia. V júli 2016 bol uverejnený článok v týždenníku „K. hlas“, pričom v ňom boli len intrigy a klamstvá, navyše nebol ani podpísaný. Keď kontaktoval šéfredaktorku časopisu, že by chcel uverejniť reakciu na tento článok, povedala mu, že nič také nezverejní, nakoľko sú to noviny primátora, aby on mohol oznamovať ľuďom potrebné veci. Kontaktoval sedem médií, s ktorými sa najskôr dohodol, že uvedenú vec zverejnia, neskôr sa už neozvali. Na základe toho, že ľudia ho neustále kontaktovali, aby vysvetlil, ako to naozaj bolo, on nemal priestor sa nikde vyjadriť, tak zverejnil billboardy, kde uviedol svoj názor na vec. Stojí si za tým, že to čo tam je uvedené, je jeho názor. Chceli ho pripraviť o pozemok, resp. chceli aby ho predal, a to kumpáni, napríklad p. D.. Ďalej uviedol, že na stavebné konanie mal firmu, ktorá všetko zabezpečovala a tí mu odporučili zastaviť konanie dokým tam bude žalobca. Potvrdil, že podnet na prokuratúru dal on a odpovedané mu bolo do 90 dní. Mal však vedomosť, že vraj prokuratúra nemá na toto konanie vplyv. Využil všetky prostriedky v rámci správneho konania, avšak neuspel. Nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu ako súkromnej osoby, nakoľko na billboardoch, ktoré sa nachádzajú na jeho pozemkoch je uvádzaná iba osoba primátora, bez určenia jeho mena. Primátor ako verejný činiteľ je aj v zmysle európskej judikatúry povinný zniesť z titulu svojej funkcie istú dávku kritiky, ktorá môže byť aj nepríjemná. Ochranu, ktorú žalobca v zmysle Občianskeho zákonníka žiada, používajú fyzické osoby ako súkromné osoby a nie ako verejní činitelia. Sám žalobca stotožňuje svoju súkromnú osobu so svojou funkciou ako primátora, keďže je v žalobe ako žalobca označený ako súkromná osoba, pričom v petite je označený ako primátor. Navyše žalobca žiada ospravedlnenie aj v médiách, kde z jeho strany neboli zverejnené žiadne vyhlásenia. Nesúhlasil s výškou primeraného zadosťučinenia, keď žalobca jeho výšku znovu spája so svojou funkciou a odvodzuje ju od funkčného platu. Oznamy ním zverejnené sa netýkali hodnotenia osoby žalobcu ako takej, ale išlo o hodnotenie výkonu jeho funkcie. Ďalej uviedol, že celý čas nebolo prezentované o aký pozemok ide, je to najlepší pozemok v strednej Európe, nakoľko také má aj ponuky. Posledné auto s bordelom bolo odvezené v piatok v júli 2015, už

vtedy sa primátor vyjadroval na internete, že je zaujímavé ako rýchlo to zbúrali, či to tak aj rýchlo postavia. Primátor na internete vypisoval čo len chcel. Momentálne je to ale všetko stiahnuté. Všetko riadila p. I.. Problém nastal až keď do toho vstúpil primátor. Mal zaplatenú firmu, ktorá sa o to starala, zaplatil veľa peňazí, navrhol bezbariérový vstup na Malé námestie, verejné WC, dve parkovacie miesta, miesto na smeti a chodník na svojom pozemku. K pokute 2.800,- € dodal, že mu bolo povedané, že ak ju zaplatí môže stavať ďalej, na toto pristúpil. Oslovil sedem médií so žiadosťou o vyjadrenie: Reportéri RTVS, TA3, JOJ, Markíza, Denník N, všetko bolo zastavené, je to jednoznačne 100 % mafia i mediálna mafia. Ak chce žalobca od neho, aby mu na základe tohto konania zaplatil, zaplatí, veď už toho veľa minul. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že nie je pravdou, že by žalovaný nerešpektoval neodkladné opatrenie nariadené súdom, nakoľko po jeho vydaní odstránil z plagátov meno osoby žalobcu, ostalo tam iba označenie primátor Mesta K., meno žalobcu sa tam už nenachádza. Žalobca počas konania seba vníma ako primátora, pričom poukázala aj na označenie strán na prvej strane žaloby. Uvedené preukazuje, že zo strany žalobcu bol žalovaný označovaný za občana druhej kategórie a takto sa s ním konalo aj počas celého stavebného konania. Nápisy sa netýkajú osoby žalobcu, ale osoby primátora. Nemôžu teda žalobcu ako fyzickú osobu poškodiť. Žalovaný uvedené zvolil ako druh obrany nakoľko iný spôsob nevidel. Kontaktoval média, avšak vyjadrenie mu nebolo umožnené. Nemal vedomosť o tom, že je potrebné písomne namietať zverejnený článok, nakoľko nemá právne povedomie. Svedkyňa N. uviedla, že ho o tomto nepoučila a že neznalosť zákona neospravedlňuje. Plagáty sú na pozemku žalovaného, nie na verejnom priestranstve, v tom nie je možné vidieť nič zlé, ani zlomyseľné. Domáhal sa len nápravy, aby sa s ním ako s účastníkom stavebného konania zaobchádzalo spravodlivo. Pokiaľ ide o stretnutie, ktoré spomínal žalobca, bolo tam prezentované, že má predložiť všetky potrebné doklady k stavebnému konaniu. Po preštudovaní podkladov zistili, že už raz boli všetky doklady predložené. Len z tohto dôvodu nebola nová žiadosť znovu podaná. Namietala vykonateľnosť petitu, nakoľko sa v ňom uvádza, že žalovaný je povinný odstrániť billboardy s označením osoby žalobcu nie ako občana ale ako primátora. Je toho názoru, že ani súd nemôže nariadiť čo má žalovaný zverejňovať na svojom pozemku, bolo by to porušením jeho práv. Nemajetková ujma, ktorú žalobca žiada, je nehorázne vysoká, čo svedčí o arogancii moci, ktorú žalobca prezentuje, suma 15.000,- € je neprimeraná aj s ohľadom na výšku minimálnej mzdy. V konaní nebolo preukázané, že došlo k zásahu do práv žalobcu, pretože ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na fyzické osoby, nie na primátora ako verejne činnú osobu, ten musí zniesť aj kritiku, ktorá je nepríjemná. Žalovaný nekritizoval žalobcu ako fyzickú osobu pretože takto ho ani nepozná, pozná ho len ako primátora. Žalovanému je ľúto, že sa musel brániť takýmto spôsobom a tak tiež že nemôže využívať svoj pozemok do ktorého investoval. Za tento stav sa necíti byť zodpovedný. Svedkovia v konaní vypočutí boli jednostranní, sú priateľmi žalobcu, to že nie je žalobca pozývaní na oslavy je bezpredmetné. Svedkovia uviedli, že pokiaľ ide o jeho profesný život, kandidoval do volieb VÚC a bol úspešný, takže k zásahu do jeho života nedošlo. Prvoinštančný súd z predloženej fotodokumentácie zistil, že predmetom konania sú nasledovné výroky: č. 1: Vážení občania, túto stavbu nezákonne a neprávom zastavil primátor Mesta K. a toto je výsledok; č. 2: odpoveď na článok z K. hlasu zo dňa 6.7.2016. Primátor klame, intriguje a je móóóóc zlý človek.; č. 3: Kvôli komu a čomu  to zámerne zdržuješ: nehanbíš sa?; č. 4: Ľudia, mne nepíšte a nevolajte prečo to tu tak vyzerá, pýtajte sa primátora, on je za všetko zodpovedný v plnom rozsahu aj s jeho súkmeňovcami, ktorí si ho tam dosadili; č. 5. Ľudia, no posúďte sami! To zlodeji, teda po novom skorumpovanci, na čele s primátorom mi chcú dať pokutu za čiernu stavbu. Vidíte tu niečo postavené? Pritom veľké priestupky a čierne stavby, ktoré aj stoja na cudzích pozemkoch, primátor zlegalizoval pokutou od 150 do 5000 EUR. Toto primátor nepíše v médiách, tak sa schováva za obyčajných ...; č. 6: Mám zakázané používať meno primátora, aj keď bol zvolený ako najvyšší orgán tohto mesta. Pritom on ma nazýva obyvateľom K. Q., mäsiarom, veľkostatkárom, prípadne kovbojom. Toto mi vôbec nevadí, ale hanbil by som sa, a celá moja rodina, keby ma nazval zlodejom, prípadne nedajbože buzerantom.; č. 7: Vážení občania, toto je stavba, ktorú tu chcem postaviť. Napriek tomu, že mám všetky doklady v poriadku, primátor mi to stále nechce povoliť.; č. 8: V tejto stavbe chcem vytvoriť: 1. Bezbariérový prechod (Zo U. ul. na K. námestie) 2. Verejné WC (ktoré v centre chýba) 3. Parkovisko na 2 autá (to nemusím mať zo zákona žiadne a ...chce 2) 4. Chodník na malom námestí 5. Priestor pre kontajnery na odpadky (nie len pre moje ale aj mestské). Čo k tomu dodať. Treba voliť ... ďalej. Zo zápisnice zo dňa 5.10.2015, č. ÚVaŽP/2222/15BS vyplýva, že žalovanému bolo oznámené, že sa začalo konanie o správnom delikte, ktorého sa mal dopustiť tým, že kopal základy čo je v rozpore s vydaným stavebným povolením, žalovaný súhlasil so zaplatením pokuty vo výške 2.800,- €. Podľa zápisnice o trestnom oznámení, žalobca podal dňa 18.7.2016 oznámenie pre trestný čin ohovárania voči žalovanému kvôli predmetným plagátom na jeho pozemku. Z uznesenia OR PZ K. č. ORP-XXX/X-VYS-MA-XXXX zo dňa 21.6.2016 zistil, že trestné oznámenie pre ohováranie bolo odmietnuté, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania a uznesenia OR PZ K. č. ORP-XXX/MC-

MA-XXXX zo dňa 27.5.2016, že trestné oznámenie žalobcu pre trestný čin ohováranie, ktorého sa mal dopustiť žalovaný bolo odovzdané priestupkovému referátu Okresného úradu K., pretože išlo o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Z novinového ústrižku vyplýva, že v č. 13/2016 bol zverejnený článok s názvom: „Stavebník si nemôže robiť, čo sa mu zachce“ s podtitulom: „Už približne pol roka hyzdí centrum K. na U. ulici zbúranisko s neslušným odkazom pre primátora S. C.. Čo sa vlastne okolo tejto parcely deje?“ Podľa oznámenia zo dňa 16.10.2017, K.. T. N. ako hovorkyňa mesta K., šéfredaktorka mestských médií a vedúca Útvaru komunikácie a vonkajších vzťahov MsÚ K. oznámila právnej zástupkyni žalobcu, že v súvislosti s vyššie uvedeným článkom uverejneným dňa 6.7.2016 v K. hlase č. 13/2016, žalovaný nevyužil právo žiadať o uverejnenie opravy v súlade s § 7 ods. 2, ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z. a nevyužil možnosť žiadať uverejnenie odpovede v súlade s ustanovením § 8 ods. 3 ods. 4 zákona č. 167/2008 Z.z. Podľa úpravy platu primátora zo dňa 21.3.2017, žalobcovi prináleží zvýšenie platu vo výške 3.462,- € od 1.1.2017. Podľa výsledkov celoštátneho sčítania dopravy v Slovenskej republike z roku 2015, po hlavných cestách v centre K. prejde za rok niekoľko tisíc vozidiel. Svedok S. F. uviedol, že je kamarát žalobcu, tento mu bol na svadbe ako svedok. V K. na určitom pozemku sa objavili plagáty, ktoré útočia na osobu žalobcu a keďže sú so žalobcom blízky kamaráti, jeho rodina sa ho začala vypytovať, prečo sa so žalobcom stretáva, či sú veci uvedené na plagátoch pravda. Obhajoval žalobcu, bolo mu to nepríjemné. Zo strany rodiny dokonca prišla požiadavka, či nechce na istú dobu prerušiť so žalobcom kontakt. Taktiež stretnutia s ich spoločnými priateľmi sa obmedzili a keď došlo k nejakému kontaktu, tak bol tento opatrný. Z jeho pohľadu obsah plagátov, ktoré uvádzajú, že žalobca klame a intriguje, nie je pravda. Jeho blízky sa ho nepýtali prečo boli plagáty vyvesené ale pýtali sa ho, či je obsah pravdivý. Blízkou rodinou myslel rodičov a starých rodičov, títo nerozhodujú o tom, s kým sa má stretávať, môžu mu to odporučiť. Z výsluchu svedka S. C. zistil, že žalobca je jeho syn, uvedené ublížilo celej rodine. V K. býva 66 rokov, 26 rokov tu robil policajta, veľa ľudí ho pozná, zastavujú ho a vypytujú sa, či sú tie výroky pravdivé. Ich známi ich už nevolajú na oslavy, resp. menej často, myslia si, že sú partia čo klame a okráda. Chodieva aj po dedinách v okolí, nakoľko tam má firmy, aj títo ľudia sa ho pýtajú na obsah týchto plagátov, pretože chodievajú do K., či už k lekárovi alebo na nákupy a podobne. Má dvoch bratov, tí majú dospelé deti, všetci sú zamestnaní alebo bývajú v K. alebo v okolí a na plagáty sa ho vypytujú, i na to či žalobca žalovanému úmyselne blokoval stavebnú činnosť, či sú na stavebnom úrade intrigáni. Konanie žalovaného sa prenáša aj na jeho zdravotný stav, pretože poslednú dobu ho chytili problémy so srdcom a tlakom, dovtedy aj športoval. Konanie žalovaného je z pomsty, že bolo stavebné konanie zastavené. Svedkyňa N.. X.. Q. C. vypovedala, že pozná žalobcu už roky, pôsobia spolu v mestskom a župnom zastupiteľstve. Kauza trápi ich K., pretože vrhá nepriaznivé svetlo na úrad, aj keď sa to dotýka konkrétne osoby žalobcu. Dotklo sa to aj jej, nakoľko žalovaný na svojich plagátoch hovorí o kumpánoch primátora a oni spolu pracujú. Denne sa stretáva s občanmi, títo sa jej stále vypytujú, či tam uvedené výroky sú pravdivé, či je primátor mafián a skorumpovaný. Pri návšteve svojej mamy v K. sv. S. sa tiež stretla s tým, že sa jej ľudia vypytovali prečo primátor bráni žalovanému uskutočňovať jeho práva ako stavebníka. Stretla sa aj s tým, že na internete prebieha negatívna diskusia a očierňovanie žalobcu. Konanie žalovaného poškodzuje aj spolupracovníkov žalobcu, keďže ich označuje za akýchsi kumpánov. Z jej pohľadu sú výroky nepravdivé. Výroky na internete, že žalobca je mafián, ktorého treba dostať z politiky, sú spôsobené konaním žalovaného. S podobnými reakciami predtým ako boli plagáty vyvesené sa nestretla. Vzhľadom na to, že sa pozná so žalobcom 12 rokov si nemyslí, že žalobca blokuje stavebné konanie. So žalobcom kandidovala v župných voľbách a boli úspešní. Z výsluchu svedkyne K.. T. N. zistil, že pracuje na Mestskom úrade, útvar komunikácie a vonkajších vzťahov, zároveň je hovorkyňa mesta K.. Pozná žalobcu pracovne. Pôsobí na pozícii šéfredaktorky mestských médií. Stretáva sa s ľuďmi a títo sa jej často vypytujú čo sa tam deje. Na základe týchto skutočností, keďže má 25 rokov novinárskej praxe sa rozhodla, že napíše článok, ktorý zverejnila v júli 2016. Raz jej telefonoval žalovaný a raz ho stretla na mestskom podujatí, kde fyzicky zaútočil na žalobcu, bola asi meter od neho. Bolo to potom ako žalobca po príhovore schádzal z tribúny, dostal spŕšku vajec. Osobne sa so žalovaným nestretla, komunikovali len cez telefón. Nadával jej za obsah toho článku, tón jeho hlasu bol agresívny a útočný, ťažko sa s ním komunikovalo, bolo cítiť, že je rozrušený a v podstate sa jej ani nedalo vysvetliť prečo bol ten článok napísaný tak, ako bol napísaný, žalovaný s jeho obsahom nesúhlasil. Podklady na článok si bola vypýtať na stavebnom úrade, resp. na mestskom úrade, potom požiadala žalobcu o vyjadrenie. Celý článok bol myslený ako zovšeobecnenie, vyplýva to aj z jeho názvu. Nekontaktovala žalovaného, keďže článok nebol myslený ako investigatívny, bol myslený informačne, a to že majiteľom pozemku je žalovaný, to je fakt, že bol napadnutý primátor, to je fakt a podobne. Aj dnes by sa podpísala pod každú jednu vetu. Na otázku žalovaného, či ju žiadal o uverejnenie opravy uviedla, že to bolo v znení, že to tak nenechá a bude žiadať nápravu. Svedkyňa ďalej uviedla, že žalovaný o opravu článku v zmysle tlačového zákona nepožiadal, podľa

tlačového zákona musí byť žiadosť o opravu písomná a musí v nej byť uvedený text opravy. Nikdy takúto žiadosť od žalovaného nedostala. Primátor ani nikto z vedenia do novín nikdy nezasahovali. Nikdy by si nedovolila povedať, že K. hlas sú primátorove noviny. Nie je jej povinnosťou poučiť žalovaného o tom, že o opravu musí žiadať písomne, neznalosť zákona neospravedlňuje. Podľa rozhodnutia Okresného úradu Bratislava zo dňa 8.11.2017, č. OU-BA-V zrušil rozhodnutie stavebného úradu K. zo dňa 7.7.2017, č. ÚVa ŽP/XXX/XXXX/Fa a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, išlo o rozhodnutie o uložení pokuty žalovanému vo výške 2.800,- €. Z rozhodnutia Mesta K. zo dňa 19.1.2018, č. ÚVaŽP/XXX/XXXX/Fa zistil, že mesto K. ako stavebný úrad konanie o odstránenie začatej stavby - výkopov pre základy pre vlastníka žalovaného zastavilo a rozhodnutia zo dňa 3.11.2016, č. XXXXXX/XXXX, že mesto K. ako stavebný úrad rozhodlo o nevylúčení zamestnankyne H. F. z prejednávania a rozhodovania v konaní, v ktorom je ako stavebník a účastník konania vedený žalovaný. Z rozhodnutia mesta K. zo dňa 19.1.2018, č. M./XXX/XXXX/Fa vyplýva, že mesto K. ako stavebný úrad konanie o správnom delikte pre stavebníka žalovaného za ukončenie zmeny stavby „Stavebné úpravy nebytových priestorov“ v rozpore so stavebným povolením zastavilo. Z rozhodnutia Okresného úradu K., odbor starostlivosti o životné prostredie, vo veci odvolania žalovaného voči rozhodnutiu mesta K., ktorým uznalo žalovaného vinným zo spáchania priestupku podľa zákona o odpadoch a uložilo pokutu vo výške 1.500,- € zo dňa 25.5.2017, č. OU-MA-V.-XXXX/XXXXXX zistil, že Okresný úrad K. napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil správnemu orgánu na nové konanie a rozhodnutie. Podľa opätovnej žiadosti zo dňa 23.8.2016, spoločnosť ARTPLAN spol. s r.o. opätovne požiadala o mesto K. o vyjadrenie k projektovej dokumentácii pre vydanie dodatočného povolenia zmeny stavby, z hľadiska záujmov dopravy a cestného hospodárstva. Zo stanoviska OR PZ K., okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 23.9.2016 zistil, že súhlasí s povolením stavby po preštudovaní projektovej dokumentácie stavby „Stavebné úpravy nebytových priestorov na obch. prevádzky, U. XX/XX, MA. Z námietky zo dňa 5.10.2016 vyplýva, že žalovaný podával námietky predpojatosti voči všetkým pracovníkom stavebného úradu.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 13, § 41, § 42, § 145 ods. 2 C.s.p. a dôvodil dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom vo výške 25.000,- € titulom nemajetkovej ujmy, konanie v tejto časti zastavil. Považoval v prvom rade za potrebné vysporiadať sa s námietkou miestnej nepríslušnosti, ktorú vzniesol žalovaný. Podanie označené ako námietka miestnej nepríslušnosti žalovaný odoslal na poštovú prepravu dňa 8.2.2017 (podľa pečiatky z pošty vyznačenej na obálke pripojenej k uvedenému podaniu) a je datovaná dňom 8.2.2017, súdu bola doručená dňa 10.2.2017. Zo spisu ale zistil, že prvým procesným úkonom, ktorý žalovanému patril, bolo vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu, ktorým sa žalovaný vyjadroval k odvolaniu žalobcu voči uzneseniu, ktorým bol zamietnuté neodkladné opatrenie. Toto vyjadrenie žalovaný odoslal dňa 7.2.2017 (podľa pečiatky z pošty vyznačenej na obálke pripojenej k uvedenému vyjadreniu) a je datované dňa 6.2.2017, pričom Krajskému súdu v Bratislave bolo doručené dňa 10.2.2017. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že hoci obe podania, a to námietka miestnej nepríslušnosti a vyjadrenie žalovaného k odvolaniu došli súdom v jeden deň, boli urobené ako dve samostatné podania s rozdielnym dátumom vyhotovenia podania a aj rozdielnym dátumom podania na poštovú prepravu. Prvým procesným úkonom žalovaného v zmysle § 41 C.s.p. bolo vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu žalobcu odoslané na poštovú prepravu dňa 7.2.2017. Keďže námietka miestnej nepríslušnosti nebola žalovaným vznesená pri jeho prvom procesnom úkone, nemohol na ňu prihliadať, z dôvodu ktorého tejto námietke nevyhovel a konal vo veci ďalej s tým, že sa v zmysle zákona s námietkou vysporiada až v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Dodal, že žalovanému nič nebránilo uplatniť námietku miestnej nepríslušnosti už v procesnom úkone označenom ako vyjadrenie k odvolaniu žalobcu voči zamietnutiu neodkladného opatrenia. Ďalej konštatoval po vzhliadnutí napádaných výrokov uverejnených na plagátoch zavesených nad alebo na pozemkoch žalovaného (č.l. 132-140 spisu), že medzi stranami nebolo sporné, že dané plagáty zverejnil žalovaný na svojom pozemku parcelné č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX v K., na U. ulici č. XX/X. V konaní ostalo sporným či zverejnenými plagátmi zasiahol žalovaný do osobnosti žalobcu alebo išlo z jeho stranu o oprávnenú kritiku, ktorú bol povinný žalobca ako verejný činiteľ znášať. Poukázal na to, že pri hodnotení zásahov do ochrany osobnosti je potrebné rozlišovať či ide o skutkové tvrdenia alebo ide o hodnotiace úsudky. Od toho sa totiž odvíja dokazovanie, ktoré je potrebné vo veci vykonať. V danom prípade z obsahu výrokov zistil, že nejde o skutkové tvrdenia, ale skôr o hodnotiace úsudky žalovaného. Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k určitému faktu zaujme určitý postoj, tak že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných subjektívnych kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno nijako dokazovať, vychádza zo subjektívneho pocitu autora, je potrebné skúmať či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma

verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky, t.j. či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie. Kritika je súčasťou práva na slobodu prejavu, nesmie byť však v rozpore s oprávnenými záujmami iných osôb, konkrétne s právom na ochranu osobnosti, ktoré má rovnaké postavenie ako právo kritiky. Kritika musí byť vecná (vychádza z pravdivých predpokladov), konkrétna a primeraná (nevybočuje z hraníc potrebných na dosiahnutie cieľa). Dôkazné bremeno spočíva na pôvodcovi zásahu. V danom prípade je to žalovaný, ktorý mal v konaní povinnosť preukázať, že jeho kritika je vecná, konkrétna a primeraná. Podľa jeho názoru sa žalovanému v konaní nepodarilo uvedené preukázať. Výroky zverejnené na billboardoch na pozemkoch žalovaného mali byť reakciou na stavebné konanie ohľadom stavieb, ktoré chcel žalovaný na svojich pozemkoch postaviť, pričom zo strany stavebného úradu - mesta K., bolo stavebné konanie zastavené. Uvedené stavebné konanie bolo príčinou nezhôd a konfliktov medzi stranami sporu. Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že billboardy nezverejnil s úmyslom pomstiť sa žalobcovi ako predstaviteľovi mesta K. ako stavebného úradu, ale k uvedenému pristúpil len z dôvodu, že nemal inú možnosť ako sa vyjadriť na článok zverejnený v dvojtýždenníku K. hlas a domáhať sa ochrany svojich práv ako stavebníka, keď nemohlo dôjsť k zásahom do osobnostných práv žalobcu, nakoľko na plagátoch zverejnených na jeho pozemkoch je uvádzaná iba osoba primátora, bez určenia jeho mena. Ochranu, ktorú žalobca žiada v zmysle Občianskeho zákonníka podľa žalovaného požívajú len fyzické osoby ako súkromné osoby a nie ako verejní činitelia. Právo na ochranu osobnosti upravuje Občiansky zákonník v § 11 ako jednotné právo, ktorého úlohou je v rámci občianskoprávnej oblasti zabezpečiť rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej všestranný a slobodný rozvoj. Práva chránené ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka patria každej osobe bez rozdielu veku bez toho, aby sa vyžadovalo splnenie akýchkoľvek ďalších podmienok. Je teda zrejmé, že v danom prípade aj žalobca ako fyzická osoba, hoci zároveň ako verejný činiteľ má právo vo všeobecnosti sa domáhať ochrany proti neoprávneným zásahom do jeho osobnosti. To, že vstúpil do verejného života ako verejný činiteľ ho nezbavuje práva na ochranu jeho osobnosti v zmysle Občianskeho zákonníka. V tejto argumentácii tak nie je možné prisvedčiť žalovanému, podľa ktorého žalobca ako primátor nepožíva ochranu, ktorú § 11 Občianskeho zákonníka poskytuje. Právo na ochranu osobnosti je základné ľudské právo, ktoré zaručuje Ústava Slovenskej republiky každému bez ohľadu nielen na vek alebo pohlavie, ale aj spoločenské postavenie alebo bez ohľadu na jeho povolanie. V danej veci mal žalobca spôsobilosť domáhať sa ochrany pred neoprávnenými zásahmi do jeho osobnosti, je však v konkrétnej veci dôležité posúdiť, či zásahy do jeho osobnosti možno označiť za neoprávnené. Pristúpil k preskúmaniu jednotlivých výrokov žalovaného, t.j. skúmaniu či tieto výroky možno označiť za neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu. Žalovaný hodnotil vo výroku č. 1, že stavbu nezákonne a neprávom zastavil primátor mesta K.. Z vykonaného dokazovania nezistil, že by uvedený hodnotiaci úsudok vychádzal z pravdivých informácií. Žalovaný nepredložil dôkaz, ktorý by preukazoval, že by rozhodnutie stavebného úradu o zastavení stavebného konania bolo zrušené pre nezákonnosť, keď z výsluchu žalovaného naopak vyplynulo, že sám vzal späť odvolanie voči rozhodnutiu o zastavení konania (na pojednávaní konanom dňa 31.10.2017 žalovaný tvrdil, že radšej sám toto konanie zastavil), teda sám už netrval na preskúmaní rozhodnutia stavebného úradu o tom, či bolo konanie zastavené v súlade so zákonom. Žalovaný nepreukázal ani to, či využil možnosti, ktoré mu legislatíva Slovenskej republiky dáva, či sa domáhal na súde zrušenia tohto rozhodnutia pre nezákonnosť, pričom v konaní predložil len čiastkové rozhodnutia, z ktorých niektoré viac a niektoré menej so stavebným konaním súviseli. Na základe nich ale nie je možné konštatovať, že by reakcia žalovaného o neprávom a nezákonne zastavenom konaní vychádzala z pravdivých predpokladov. V zmysle týchto rozhodnutí bolo napríklad zrušené rozhodnutie o uloženej pokute vo výške 2.800,- € alebo bolo zrušené rozhodnutie mesta K. o tom, že bol žalovaný uznaný zo spáchania priestupku v zmysle zákona o odpadoch, takže uvedené nezákonnosť zastavenia stavebného konania nepreukazuje. Žalovaný ďalej v súvislosti so stavebným konaním navrhol vypočuť svedkov X.. F. H. (mal sa vyjadriť k postupu žalovaného v stavebnom konaní, ktoré bolo následne zo strany stavebného úradu zastavené, čo malo za následok vznik sporu medzi stranami, X.. V. I. (mala sa vyjadriť k priebehu stavebného konania a príčinám jeho zastavenia), X.. J.. X.. D. D. (mal sa vyjadriť k postupom pri udeľovaní súhlasu s povolením stavby žalovaného); tento návrh na vykonanie dokazovania uvedenými svedkami zamietol z dôvodu, že ich vypočutie nepovažoval v konaní za hospodárne. Ich výpoveď (ako uviedol sám žalovaný) sa mala dotýkať stavebného konania, ktoré bolo zastavené a malo byť príčinou vzniku sporu medzi stranami. Ak by aj svedkovia v tomto konaní vypovedali, išlo by o subjektívne hodnotenia daného stavebného konania a ich výpoveď by nedala odpoveď na to, či bolo predmetné stavebné konanie objektívne určené oprávneným orgánom za nezákonné ako žalovaný na svojich billboardoch tvrdí, keď títo svedkovia ani neboli účastníkmi stavebného konania. Predmetom tohto konania je posúdenie či hodnotiace úsudky žalovaného zverejnené na billboardoch

sú oprávnenou, dovolenou kritikou, teda či vychádzajú z pravdivých informácií, či forma verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv žalobcu je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky. Hodnotiace úsudky sú pritom vyjadrením subjektívneho názoru autora. Výpoveď svedkov o priebehu stavebného konania by nijako nepreukazovala či hodnotiace úsudky žalovaného boli oprávnené a či zasiahli do osobnosti žalobcu alebo nie. V tomto konaní sa neskúma postup stavebného úradu v danom stavebnom konaní. V časti výroku č. 1 žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že by jeho hodnotiace úsudky vychádzali z pravdivých skutočností, taktiež nepreukázal, že by aj ďalšie výroky (primátor klame, intriguje, je moc zlý človek, že zámerne niečo zdržuje, že je na čele zlodejov a skorumpovancov a podobne) vychádzali z pravdivých predpokladov. Prvoinštančný súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že kritika (hodnotiaci úsudok) žalovaného vo výroku č. 1 nie je ani primeraná, ani konkrétna. Vo svojich výrokoch žalovaný navodzuje dojem, že žalobca ako primátor mesta K. ovplyvňuje stavebné konanie v jeho neprospech. Túto skutočnosť sa žalovanému taktiež v priebehu konania preukázať nepodarilo, t.j. neuniesol dôkazné bremeno. To isté platí aj v prípade výroku č. 2, v ktorom žalovaný uviedol, že primátor je moc zlý človek, klame a intriguje. Takýto výrok nespĺňa podmienky oprávnenej a pravdivej kritiky, pretože nebolo preukázané, že by takýto zásah do osobnostných práv žalobcu bol nevyhnutným sprievodným javom kritiky. Takéto vyjadrenia žalovaného sú len osočovaním bez preukázania pravdivých skutočností, z ktorých by vychádzali. Navyše znenie takejto kritiky zjavne prekračuje aj rámec pôvodného úmyslu žalovaného kritizovať žalobcu v súvislosti s priebehom stavebného konania. Tieto vyjadrenia sa nijako neohraničujú, označujú osobu žalobcu nielen v súvislosti s týmto stavebným konaním, ale aj z celkového hľadiska ako človeka, ktorý klame a intriguje. Tieto výroky majú skôr všeobecný charakter, čo je v rozpore s požiadavkou konkrétnosti kritiky, ktorá nie je ani konkrétna, ani primeraná. V ďalších výrokoch (č. 4, č. 5) žalovaný označil osobu žalobcu za zlodeja, resp. „skorumpovanca“ a dokonca uviedol, že je na čele týchto typov ľudí, avšak rovnako nepreukázal, že by uvedené tvrdenia vychádzali z pravdivých predpokladov, keď nedoložil dôkaz o tom, že by žalobca bol za trestný čin krádeže alebo korupcie skutočne odsúdený, ani že by žalobca bol členom, alebo dokonca hlavou nejakej organizovanej skupiny. Týmito výrokmi žalovaný neoprávnene zasiahol do práva na česť a ľudskú dôstojnosť žalobcu, nakoľko neoprávnene spájal osobu žalobcu s kritizovanou alebo všeobecne odsudzovanou činnosťou (korupciou a krádežou). Cieľom takýchto vyjadrení nemohlo byť nič iné ako úmysel uraziť a znevážiť osobou žalobcu, pričom v takom prípade je takisto kritika neoprávnená, ani v tomto prípade nešlo o kritiku konkrétnu a primeranú. S argumentom žalovaného, že verejný činiteľ by z titulu svojho postavenia mal zniesť vyššiu dávku kritiky a hranice oprávnenosti kritiky v porovnaní s bežným občanom sú posunuté s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva sa stotožnil, nakoľko skutočne ak ide o verejne činnú osobu, je možné od nej žiadať, aby strpela vyššiu mieru kritizovanosti. Je však toho názoru, že aj keď sa určitá fyzická osoba dobrovoľným vstupom do politiky stáva objektom širšieho a pozornejšieho sledovania a verejnej kontroly i prísnejšieho posudzovania, nemôže sama táto skutočnosť znamenať, že sa tým táto osoba úplne vzdáva možnosti ochrany svojej osobnosti, ktorá jej je v rovine ústavného práva ale aj medzinárodného práva poskytovaná. Preto ani v rovine politického života nie je možné akceptovať kritiku, ktorá hoci možno v dobrej viere nie je v súlade s požiadavkou prípustnosti, resp. oprávnenosti kritiky. V konaní neobstojí tvrdenie žalovaného, že uvedené plagáty nezverejnil z pomsty alebo s cieľom ublížiť osobe žalobcu, keďže si žalovaný musel byť vedomý toho, aký dojem zanecháva obsah takýchto vyjadrení a že jeho vyjadrenia sú vo veľkej miere zovšeobecňujúce a vytvárajú obraz o osobe žalobcu nielen ako o primátorovi ale aj ako o súkromnej osobe. Ďalej žalovaný uvádzal, že osobu žalobcu ako súkromnú osobu nepozná, že uvedenými výrokmi mieril skôr na jeho osobu ako na primátora mesta K., t.j. ako funkcionára, voči žalobcovi ako súkromnej osobe nič nemá a napáda jeho činnosť ako primátora - štatutára mesta K., ktoré je stavebným úradom s tým, že na zverejnených plagátoch sa nenachádza meno alebo priezvisko žalobcu, nachádza sa tam označenie „primátor“. V priebehu konania však medzi stranami nebolo sporné, že označenie na plagátoch „primátor“ má na mysli primátora mesta K., teda žalobcu, pričom žalovaný netvrdil, že by označením primátor myslel niekoho iného ako žalobcu. Uvedené vyplýva aj z kontextu toho, že na pôvodných (plagátoch, ktoré boli zverejnené pred nariadením neodkladného opatrenia) plagátoch hneď za označením primátor nasledovalo priezvisko žalobcu C., ktoré žalovaný neskôr odstránil a na plagátoch tak ostalo len označenie „primátor“. Je zrejmé, že aj keď plagáty neobsahujú konkrétne priezvisko žalobcu, je z nich všeobecné známe (aj medzi stranami sporu ale aj v očiach verejnosti), koho tým žalovaný mal na mysli, a preto vyššie uvedená obrana žalovaného neobstojí. Taktiež neobstojí ani odvolávanie sa žalovaného na právo na slobodu prejavu, pretože aj slobodu prejavu možno obmedziť v zmysle Ústavy Slovenskej republiky ak to odôvodňujú práva tretích osôb. Právo na kritiku je samozrejme súčasťou práva na slobodu prejavu, má ale svoje hranice a tými sú práva a právom chránené záujmy iných osôb, v tomto prípade právo

na ochranu osobnosti žalobcu. Výkonom práva kritiky nedôjde k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby jedine v prípade, ak pôjde o kritiku právom prípustnú, resp. kritiku oprávnenú. Takto predovšetkým o vecnú kritiku nepôjde tam, kde kritika vychádza z nepravdivých predpokladov a ktorá z týchto nepravdivých predpokladov vyvodzuje vlastné hodnotiace úsudky. V takých prípadoch, ak je vytvorený hodnotiaci úsudok znevažujúci, nie je možné ho z tohto dôvodu považovať za kritiku prípustnú (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 15.7.2005, sp.zn. 30 Cdo 2573/2004). Dospel potom k záveru, že pokiaľ ide o všetky výroky na zverejnených billboardoch, tak zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že hodnotiace úsudky žalovaného vychádzali z pravdivých skutočností a že jeho kritika žalobcu bola primeraná a konkrétna. Vyhovel preto žalobe a nariadil žalovanému odstrániť zo svojich pozemkov všetky billboardy s nápismi spomínajúcimi osobu žalobcu, uvedené sa dotýka najmä výrokov č. 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., ktoré síce nemenujú osobu žalobcu priezviskom ale je na nich uvedený ako primátor mesta K.. Výrok č. 3 žalobcu nijako neoznačuje, avšak vo svetle znenia výroku ku dňu podania žaloby je zrejme, že uvedeným má žalovaný na mysli osobu žalobcu, pôvodný výrok totiž znel: „C., Kvôli komu a čomu  to zámerne zdržuješ: nehanbíš sa?“ Žalovaný z toho istého billboardu zmazal len žalobcovo priezvisko, inak ho celý ponechal. Ďalším výrokom uložil žalovanému povinnosť zdržať sa zverejňovania osočujúcich výrokov o osobe žalobcu ako občana alebo primátora, nakoľko mal za to, že žalobca má právo domáhať sa ochrany svojej osobnosti aj formou zdržovacieho výroku, nakoľko zo správania žalovaného sa javí takáto požiadavka ako adekvátna. Žalovanému uložil aj zverejniť ospravedlnenie na mieste, kde boli billboardy vyvesené, teda na jeho pozemku, ako aj v dvojtýždenníku K. hlas, v troch po sebe idúcich vydaniach. Takúto formu morálneho zadosťučinenia považoval za primeranú a nestotožnil sa s námietkou žalovaného, že nikto, ani súd, nemôže žalovanému ako vlastníkovi pozemku prikázať čo môže na svojich pozemkoch zverejniť. Vlastnícke právo žalovaného nie je absolútne, je limitované právami a právom chránenými záujmami iných osôb, inak by dochádzalo k zneužívaniu vlastníckeho práva. Bolo v konaní adekvátne nariadiť uverejnenie ospravedlnenia na mieste, kde pôvodne viseli plagáty neoprávnene zasahujúce do práv žalobcu. Billboardy sa na pozemku žalovaného nachádzajú približne od júla 2016, t.j. vyše jeden a pol roka. Vzhľadom na to, že v konaní bolo preukázané, že pozemky žalovaného sa nachádzajú pri hlavnej cestnej komunikácii, ktorou denne prejde väčšie množstvo ľudí a pri zástavke hromadnej dopravy, s uvedenými výrokmi bola oboznámená široká verejnosť. S poukazom na čas a miesto zverejnenia výrokov, ktoré zasahujú do osobnosti žalobcu mal za to, že ospravedlnenie len zverejnením nápisu na pozemku je nedostatočné. Z výsluchu svedkov bolo preukázané, že s uvedenými  nápismi sa oboznámili aj osoby žijúce v okolitých dedinách, ktoré mohli i len jednorazovo uvedené billboardy vzhliadnuť. Aby sa zabezpečil čo najširší okruh adresátov ospravedlnenia, bolo potrebné nariadiť ospravedlnenie aj v dvojtýždenníku K. hlas. Pri priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch zohľadnil závažnosť ujmy a okolnosti za ktorých k zásahu došlo. Dospel k záveru, že len morálne zadosťučinenie formou ospravedlnenia na zmiernenie ujmy nepostačuje. Na naplnenie podmienok priznania nemajetkovej ujmy postačuje, že zásah je objektívne spôsobilý do práv dotknutej osoby zasiahnuť, t.j. že v konkrétnej situácii by vzniknutú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pociťoval každý, čo bolo v danej veci naplnené. Ak by žalovaný podobné výroky adresoval voči ktorejkoľvek fyzickej osobe, možno povedať, že každá táto osoba by ujmu pociťovala ako závažnú, pretože verejné výroky s obsahom, že dotyčný je zlý človek, klame a intriguje by sa určite dotkli každého. Prihliadol na výpovede svedkov, a to otca žalobcu a jeho priateľa a kolegyne, ktorí zhodne vypovedali, že boli konfrontovaní neustálymi otázkami, či skutočnosti uvádzané na billboardoch sú pravdivé a či skutočne žalobca stavebné konania negatívne ovplyvňuje. Miesto, kde sa billboardy nachádzajú, je v centre mesta K., blízko frekventovanej komunikácie, po ktorej prechádza denne množstvo ľudí a okruh osôb, ktoré vzhliadli tieto billboardy je širší ako predstavujú obyvatelia K., keď svedkyňa C. tvrdila, že aj vo vzdialenejšej obci sa ľudia na obsah billboardov pýtali. V neposlednom rade prihliadol aj na tú skutočnosť, že vo veci bolo Krajským súdom v Bratislave nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo uložené žalovanému odstrániť billboardy spomínajúce žalobcu; uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.3.2017, vykonateľnosť dňa 29.3.2017, ale napriek tomu žalovaný z billboardov odstránil len priezvisko žalobcu a naďalej osobu žalobcu spomínajú prostredníctvom jeho súčasnej funkcie, stále sa na pozemkoch žalovaného nachádzajú, čo vytvára aj obraz o úmysle žalovaného. Náhrada nemajetkovej ujmy má plniť aj určitý výchovný prvok v spoločnosti - výchova k dodržovaniu ľudskej dôstojnosti a zachovávaniu cti a osobnosti iných, ale podľa jeho názoru suma 15.000,- €, ktorú žiadal žalobca, je neadekvátna. Nemožno povedať, že u politika alebo verejného činiteľa je automatiky ujma závažnejšia ako keď je zasiahnuté do osobnosti bežného občana, preto priznal sumu 1.000,- €, ktorú považoval popri poskytnutom morálnom zadosťučinení formou

ospravedlnenia za absolútne dostačujúcu a vo zvyšnej časti žiadaného primeraného zadosťučinenia v peniazoch, žalobu zamietol.
3.2. Trovy konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a dôvodil tým, že o trovách konania rozhodoval zvlášť v zastavenej časti a zvlášť vo zvyšnej časti konania. Žalobca vzal žalobu späť v časti primeraného zadosťučinenia vo výške 25.000,- €, keď pôvodne žiadal priznať primerané zadosťučinenie v sume 40.000,- €, po čiastočnom späťvzatí žiadal priznať sumu 15.000,- €. Ak konanie končí zastavením konania, pri rozhodnutí o trovách konania je dôležitá otázka kto zavinil zastavenie konania z procesného hľadiska. V danej veci žalobca vzal žalobu späť v časti primeraného zadosťučinenia bez uvedenia dôvodu. Z procesného hľadiska by sa dalo konštatovať, že zavinil zastavenie konania, ale v danej veci však ide o špecifickú situáciu. Žalobca vzal žalobu čiastočne späť v časti výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Hoci pri zastavení konania súd neberie ohľad na to, ako by konanie dopadlo, ak by k zastaveniu konania nedošlo, t.j. nie je rozhodujúce v otázke priznania náhrady trov konania pri zastavení konania, kto by mal konečný úspech v merite veci, v tomto prípade však uvedené predsa len zohľadnil podľa § 257 C.s.p. V zmysle judikatúry (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 22.6.2000, sp.zn. III. ÚS 170/99) platí, že ak bolo nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu, tak aj v prípade, keď mal žalobca formálne úspech len čiastočný, prichádza do úvahy plná náhrada trov konania. Uvedené platí z dôvodu, že v tom čo tvorilo meritum veci, teda otázka, či bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu, bol tento plne úspešný, nakoľko zásah žalovaného uznal za neoprávnený. Pokiaľ by súdy v tejto situácii rozhodli, že žiadna strana nemala v spore výrazný úspech alebo neúspech, resp. žalobcovi určili povinnosť zaplatiť žalovanému trovy, došlo by k situácii, keď ten o kom súd rozhodol, že protiprávnym spôsobom bolo zasiahnuté do jeho práv, je nútený nahradiť trovy konania tomu, kto do zmienených práv neoprávnene zasiahol. V týchto prípadoch nemôže súd postupovať mechanicky, ale musí vecne posúdiť, čo je v danej veci hlavné a čo vedľajšie. V danej veci, ak by zohľadnil to, že čiastočné zastavenie konania v časti výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy zavinil žalobca, náhradu trov konania za zastavenú časť konania by musel priznať žalovanému, čo by sa v konečnom dôsledku odzrkadlilo v takom výroku o celkových trovách konania, ktorý by de facto určoval pomerný alebo čiastočný úspech každej zo strán sporu, keď v časti zastavenia konania by mal nárok na náhradu trov konania žalovaný a v časti rozhodnutia vo veci samej by mal nárok na náhradu trov konania žalobca, nakoľko v tejto bol žalobca úspešný (namiesto žiadaných 15.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy bolo žalobcovi priznaných len 1.000,- €, pričom to záviselo od voľnej úvahy súdu a tak nemožno hovoriť o tom, že sa tak stalo v dôsledku procesnej obrany alebo procesnej činnosti žalovaného, t.j. nie je to možné pričítať úspechu žalovaného). V takejto situácii by išlo o mechanické aplikovanie zákona bez zohľadnenia samej podstaty sporu a žalobca by mal de facto právo na náhradu trov konania len čiastočne, hoci bolo rozhodnuté, že do jeho osobnosti bolo zasiahnuté neoprávnene a v merite veci bol plne úspešný. Využil preto možnosť aplikácie ustanovenia § 257 C.s.p. a rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania za zastavenú časť konania nepriznal a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanému, hoci žalobca zavinil zastavenie konania v časti priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch. O výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku.
3.3. O vrátení súdneho poplatku rozhodol prvoinštančný súd podľa § 11 ods. 3 veta prvá, ods. 4 veta prvá, ods. 6 písm. b/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis registra trestov. Žalobca zaplatil súdny poplatok za žalobu vo výške 1.266,- €, pred prvým pojednávaním vzal späť žalobu v časti o zaplatenie sumy 25.000,- €. Predmetom konania zostali zdržovacie nároky v súvislosti s ochranou osobnosti a suma nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- €, z ktorej súdny poplatok predstavuje sumu 516,- € (66,- € + 450,- € v zmysle Položky 7b písm. b/ citovaného zákona). Žalobcovi sa vráti preplatok súdneho poplatku vo výške 750,- € (1.266,- € - 516,- €) krátený o 6,70 €, t.j. v sume 742,50 €.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku VI., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- €, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p.). Nestotožnil sa s konštatovaním prvoinštančného súdu ohľadne adekvátnosti výšky priznanej nemajetkovej ujmy (bod 79. odôvodnenia napadnutého rozsudku), pretože pri rozhodovaní o jej výške, bola nedostatočne posúdená závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo s odkazom na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 6.3.2012, sp.zn. I. ÚS 1586/09. Opätovne poukázal na publikáciu absolútne nepravdivých a difamujúcich tvrdení o ňom; dlhodobosť zásahu (mesiac apríl 2016 po súčasnosť); miesto zásahu - centrum mesta s vysokou frekvenciu dopravy, zástavka MHD a regionálneho prepravcu; zlý úmysel žalovaného (tento bol zrejmý

počas celého súdneho konania, a preto je potrebné, aby si odvolací súd vypočul zvukové nahrávky z pojednávaní, v ktorých vystupuje žalovaný); zverejnenie predmetných nepravdivých difamujúcich skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov na jeho adresu, malo nepochybne za následok zníženie jeho vážnosti a narušenie jeho dobrého mena a povesti v rodinných, v priateľských a profesných kruhoch. Má za to, že náhrada nemajetkovej ujmy v súdom priznanej výške neplní s ohľadom na závažnosť vzniknutej ujmy satisfakčnú, ani preventívnosankčnú úlohu, hlavne s poukazom na skutočnosť, že žalovaný nerešpektuje ani súdom nariadené neodkladné opatrenie v danej veci (svojich práv sa domáha v rámci exekučného konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 47 Ek 14/2017) a vo svojom protiprávnom konaní pokračuje. S ohľadom na majetnosť žalovaného, ktorý je vlastníkom viacerých nehnuteľností a jeho podnikateľské aktivity, je zrejmé že výška nemajetkovej ujmy v danom prípade neplní ani sankčnú úlohu. Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Proti tomu rozsudku vo výrokoch III., IV., V., VI. ktorými súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku odstrániť zo svojich pozemkov s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX, na U. ulici č. XX/X v K. všetky billboardy s nápismi spomínajúcimi osobu žalobcu; zdržať sa zverejňovania akýchkoľvek difamujúcich a osočujúcich tvrdení o osobe žalobcu ako občana a/alebo primátora mesta K. tak prostredníctvom billboardov s nápismi spomínajúcicmi v takomto negatívnom zmysle osobu žalobcu, umiestňovanými na uvedených pozemkoch žalovaného a/alebo na akomkoľvek inom mieste, ako aj akýmkoľvek iným spôsobom; ospravedlniť sa žalobcovi uverejnením ospravedlnenia s textom: „Ja, K. F., sa týmto ospravedlňujem pánovi S.. X.. S. C., N.. primátorovi mesta K. za postupné zverejňovanie všetkých nepravdivých, pravdu skresľujúcich, bezdôvodne osočujúcich, difamujúcich, hanlivých, urážlivých primitívnych tvrdení o jeho osobe ako občanovi a primátorovi mesta K., ktorými som bezprávne zasiahol do osobnostnej integrity pána S.. X.. S. C., N.. primátora mesta K. a v súvislosti s ktorými konštatujem, že ich beriem späť“ jednak v dvojtýždenníku „K. hlas“, a to v troch po sebe nasledujúcich vydaniach počnúc tým vydaním tohto periodika, ktoré bezprostredne nasleduje po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, jednak inštalovaním billboardu na tých z pozemkov s parcelnými č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX na U. ulici XX/XX v K., na ktorých bude umiestnený najďalej vo vzdialenosti 3 metre od hranice s pozemkom, na ktorom sa nachádza verejná komunikácia - chodník na U. ulici v K., pričom tento billboard bude mať také rozmery, aby bol na ňom text ospravedlnenia písaný minimálne takej veľkosti, ktorá zodpovedá najväčšiemu rozmeru písma použitého žalovaným na billboardoch, ktorými sa vyjadroval na adresu žalobcu doposiaľ a do troch dní od právoplatnosti rozsudku; zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- €, podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/, h/ C.s.p. (neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Namietal, že v predmetnom spore konal a vo veci rozhodol nepríslušný súd. Opakovane vznášal námietku nepríslušnosti súdu prvej inštancie a žiadal, aby postúpil žalobu na prejednanie a rozhodnutie príslušnému súdu v zmysle § 14 Civilného sporového poriadku, ktorým bol a je v tomto spore Okresný súd Bratislava II., pričom námietku nepríslušnosti súdu vzniesol už v prvom úkone, t.j, okamžite po doručení žaloby, ktorú mu nedoručil prvoinštančný súd, ale Krajský súd Bratislava spolu s výzvou na vyjadrenie k odvolaniu žalobcu proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré mu súd prvej inštancie taktiež nedoručil. Po doručení žaloby a výzvy na vyjadrenie sa okamžite vyjadril k výzve Krajského súdu Bratislava a zaslal aj vyjadrenie na súd prvej inštancie a v tomto prvom vyjadrení v spore vzniesol námietku nepríslušnosti Okresného súdu K., ktorú vzniesol opakovane, pretože súd o tejto námietke nerozhodol a v spore konal a rozhodol. Namietol, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal ani s jeho ďalšou námietkou, že ho žalobca v podanom návrhu označil ako K. F. (mäsiar - stavebník), narodený dňa 14.12.1964, bytom K. Q. č. XXX, avšak mal ho správne označiť nasledovne: K. F., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom D., I. č. XX. Žalobca ho označil nesprávne zámerne, za účelom získania výhody pre seba v prípade vedenia sporu pred Okresným súdom K., t.j. pred súdom v K., kde je primátorom a tak ho opätovne znevýhodnil ako to bolo aj v rámci stavebného konania, v ktorom takisto nemal rovnoprávne postavenie, pričom stavebné konanie, v ktorom konalo ako stavebný úrad Mesto K., bolo zastúpené žalobcom. Poukázal na to, že má trvalé bydlisko v D., I. č. XX, XXX XX D., z ktorého dôvodu je miestne príslušným súdom na podanie žaloby proti nemu Okresný súd Bratislava II. Žalobca sa v žalobe označil ako S.. S. C., primátor, ktorý je najvyšším

voleným funkcionárom v meste K., takýmto označením sporových strán chcel a dal na vedomie, že v meste K. patrí k elite a že on je občanom druhej kategórie. Napriek tomu, že uvádzal, že sporové strany nie sú správne označené, súd prvej inštancie tieto vytýkané nedostatky neodstránil, ani strany nevyzval k ich odstráneniu. Nemôže sa tak ubrániť dojmu, že jeho nesprávnym označením zo strany žalobcu bol sledovaný cieľ, aj keď v nepriamej forme, spočívajúci v znížení vážnosti jeho osoby, jeho zaradenia ako občana nižšej kategórie a zároveň snahu zabezpečiť, aby žaloba bola prejednávaná na Okresnom súde v K., teda v meste K., kde žalobca zastáva funkciu primátora, ako to sám aj uviedol v podanej žalobe, v ktorej výslovne uviedol, že najvyšším voleným funkcionárom v meste K., čím zdôraznil významne postavenie a svoje právomoci v meste K.. Aj z tohto dôvodu je možné vyvodiť záver, že predmetný spor bol prejednávaný pred Okresným súdom v K., ktorý bol a je súdom nepríslušným a už vôbec nie nestranným. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie o jeho podanej námietke nerozhodol, podal námietku zaujatosti voči sudkyni prvoinštančného súdu z dôvodu jej vzťahu k prejednávanej veci a voči účastníkom konania (správne stranám sporu, poznámka odvolacieho súdu), ale súd prvej inštancie jeho námietku zaujatosti zamietol, z dôvodu ktorého v spore konal a rozhodol nepríslušný a zaujatý súd, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Poukázal na to, že predpokladom skutočného uplatnenia zásady rovnosti účastníkov v konaní a zaistenia záruk správneho a spravodlivého rozhodnutia je, aby v konaní konal a rozhodoval sudca nezaujatý, ktorý nie je v žiadnom osobnom vzťahu k účastníkom a k ich zástupcom, a ktorý nie je žiadnym spôsobom zainteresovaný na výsledku konania s odkazom na ustanovenie § 14 ods. 1 C.s.p. a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 47/05, sp.zn. III. ÚS 71/97, sp.zn. I.. ÚS 73/97 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Ndob 17/2011. Uviedol, že vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi súdu prvej inštancie a zároveň žiadal jeho vylúčenie z prejednania a rozhodovania sporu vedeného pred Okresným súdom K., pretože v danom spore existuje objektívna pochybnosť o jeho nestrannosti, vzhľadom na jeho vzťah k sporovým stranám a právnym zástupcom, konkrétne na jeho vzťah k žalobcovi, ktorý je primátorom mesta K., čo môže mať vplyv na jeho nestranné rozhodovanie v spore, čo bolo preukázané tým, že konajúci sudca neriešil námietku nepríslušnosti Okresného súdu K. a nesprávne označenie sporových strán, konkrétne neho, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Podľa ustanovení Civilného sporového poriadku je postup súdov a strán v občianskom súdnom konaní upravený tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov sporových strán, má byť jednou zo záruk zákonnosti a má slúžiť na ochranu práv každej sporovej strany. V právnom poriadku Slovenskej republiky je požiadavka na prejednanie a rozhodovanie veci nezávislým a nestranným súdom a sudcami vyjadrená predovšetkým v Ústave Slovenskej republiky, kde v článku 46 ods. 1 je uvedené, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. V občianskom súdnom konaní je ústavné právo účastníka domáhať sa svojich práv na nestrannom a nezávislom súde zabezpečené inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci v prípade jeho zaujatosti. Tieto práva žalovanému boli postupom súdu porušené v plnom rozsahu. Za nestranného je možné považovať iba sudcu, ktorý je podľa svojho vedomia a svedomia nezávislý k prejednávanej veci a k stranám sporu, t. j. k právnej veci, ktorú rieši, ako aj k účastníkom predmetného konania, k ich zástupcom, t.j. že k týmto nezískal žiaden vzťah ešte prv, ako mu bola vec zverená na rozhodnutie, alebo že nebude nikým a ničím počas súdneho konania ovplyvňovaný, že takáto obava ani nemôže byť predpokladaná, alebo že túto obavu nie je možné vylúčiť. Z dikcie ustanovení Civilného sporového poriadku je zrejmé, že dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je už samotná existencia pochybnosti o jeho nezaujatosti, ktorá je v tomto konaní splnená, pretože konajúca sudkyňa sa nezaoberala námietkou nepríslušnosti súdu, o tejto ani okamžite nerozhodla, dokonca mu žalobu a návrh na vydanie neodkladného opatrenia nedoručila, keď žalobu, návrh na vydanie neodkladného opatrenia i rozhodnutie o tomto návrhu doručil až Krajský súd Bratislava spolu s výzvou na vyjadrenie. Konajúca sudkyňa okrem toho, že mu nezaslala žalobu, ani návrh na vydanie neodkladného opatrenia a vo veci konala bez jeho účasti, nerozhodla o námietke nepríslušnosti, tiež odmietla vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhol a odmietla vypočuť svedkov, ktorí sa mali a mohli vyjadriť k skutočnostiam, ktoré boli priamou príčinou toho, že v rámci obrany svojich práv a záujmov bol nútený pristúpiť k umiestneniu transparentov na svojom pozemku, ktorý sa nachádza v meste K., pretože práve na tomto pozemku chcel realizovať stavbu nebytového priestoru, v čom mu bolo zabránené. Podľa jeho názoru boli v danej veci postupom prvoinštančného súdu porušené jeho práva ako účastníka sporu, zásada rovnosti účastníkov konania, ako aj jeho právo na spravodlivý proces, v dôsledku čoho bol vážne poškodený. K zistenému právnemu skutkovému stavu konštatoval, že za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti sa nepovažuje kritika, ak je pravdivá a súčasne svojou formou primeraná. Neoprávneným zásahom nie sú ani podnety, upozornenia a sťažnosti urobené primeraným spôsobom, adresované príslušným orgánom. Kritika konania fyzickej osoby opierajúca sa o okolnosti, o ktorých je

oznamovaný pravdivý údaj, nemožno považovať za konanie odporujúce ustanoveniu § 11 Občianskeho zákonníka, ak bola urobená primeraným spôsobom a nebola spôsobilá poškodiť kritizovanú osobu, či už v súkromí, verejnom živote alebo v práci. Vzhľadom na to, že na základe textov umiestnených na transparentoch a tabuliach umiestnených na pozemku žalobcu (pravdepodobne žalovaného, poznámka odvolacieho súdu) boli uvádzané skutočnosti, ktoré boli v plnom rozsahu pravdivé, tieto už boli všetkým zúčastneným dobre známe už zo správ v dvojtýždenníku „K. hlas“ č. 13/XXVI, v ktorom bol dňa 6.7.2016 publikovaný článok žalobcu, tieto neboli spôsobilé akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, tieto oznamy je možné vzhľadom na celé okolnosti prejednávanej veci považovať predovšetkým za primeranú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov, pričom nikto nemá nárok a nemôže sa domáhať ochrany svojich práv na úkor obmedzenia práv a ochrany právom chránených záujmov iných osôb. Žalobca mohol očakávať, že sa bude domáhať ochrany svojich práv a odstránenia škodlivých následkov, ktoré musel znášať a z tohto dôvodu je preto nutné jeho obranu považovať za primeranú, ktorá nebola spôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu tak, aby to malo za následok negatívny dopad pre rodinný, súkromný život, prípadne spoločenské uplatnenie. Nikdy vo vzťahu k žalobcovi nepoužil žiadne nepravdivé skutočnosti, ani nekonal urážlivo alebo neprimeranou formou, nakoľko vždy rešpektoval osobnostné práva žalobcu. Ak sa vyjadroval kriticky, bolo to len k konaniu primátora mesta K., ktorý konal a rozhodoval v mene stavebného úradu a znemožnil mu realizovať stavbu na jeho pozemku v K., nikdy nie voči žalobcovi ako fyzickej osobe. Je pravdou, že žalobca je najvyšším voleným funkcionárom v meste K., z ktorého dôvodu sa preto od neho okrem iného požaduje a očakáva, aby z titulu svojej funkcie zabezpečil spravodlivé zaobchádzanie s každým občanom i s každým účastníkom stavebného a správneho konania. Žalobca z titulu svojej funkcie musel a mohol očakávať, že nie každý občan bude súhlasiť s jeho názormi, konaním a postupmi a pripomenul, že žalobca ako primátor mesta K. má k dispozícii mnohé prostriedky na ochranu svojej osoby, ktoré aj využíval a využíva, a to aj v stavebnom konaní s ním. Naopak práve on nemá žiadne dostupné prostriedky na to, aby zabezpečil reálnu ochranu svojich práv v prípade, ak jeho práva boli v stavebnom konaní porušené a žiadosti bezdôvodne zamietnuté. Je voči žalobcovi v omnoho horšom postavení, pretože ho nikto a nič nechráni, ani v stavebnom konaní pred stavebným úradom - mestom K., zastúpeným žalobcom. Jeho práva boli v konaní len deklarované, nie však naplnené a už vôbec nie chránené. Ďalej uviedol, že mu je veľmi ľúto, že musel pristúpiť k ochrane svojich práv a právom chránených záujmov, a to ako vlastník pozemku a stavebník, ktorému bolo zabránené stavať, práve prostredníctvom transparentov a nápisov na nich uvedených, pretože on skutočne nemal inú možnosť brániť sa. Ak by mu bol daný priestor v dvojtýždenníku „K. hlas“, tak ako žalobcovi, prípadne v inom denníku, nebol by nútený oznamovať svoje názory prostredníctvom nápisov na transparentoch. Zdôraznil, že tieto transparenty neboli umiestnené na verejnom priestore, ako to chybne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ale len na pozemku, ktorý je v jeho vlastníctve. Žalobca v žalobe poukázal na skutočnosť, že mal svojím konaním poškodiť jeho dobré meno a práva, ktoré mu garantuje Ústava Slovenskej republiky, avšak neuviedol, že on bol poškodený na svojich právach omnoho viac, a to ako vlastník a stavebník, ktorý zobral na výstavbu úver, ktorý musí splácať napriek tomu, že nemá možnosť stavať i ako občan, pretože v dvojtýždenníku „K. hlas“ sa tiež žalobca o jeho osobe nevyjadruje lichotivo, pričom neuviedol všetky dôležité skutočnosti aby si čitateľ mohol vytvoriť svoj vlastný objektívny názor. To bol dôvod, prečo zverejnil svoj názor prostredníctvom transparentov, ktoré však žalobcu v žiadnom prípade nepoškodili tak ako to uvádzal v žalobe, pretože tento si už zabezpečil svoju ochranu v rámci priestupkového, trestného konania, orgánov samosprávy atď. Umiestnením nápisov na svojom pozemku nechcel nič iné, iba to, aby sa stavebný úrad - mesto K. zastúpený žalobcom, riadne zaoberal jeho žiadosťou o vydanie stavebného povolenia, aby sa v jeho prípade postupovalo tak, ako sa postupovalo k iným stavebníkom v stavebnom konaní, aby boli dodržané všetky zásady stavebného zákona a zákona o správnom konaní. Nápisy na transparentoch neboli umiestnené na jeho pozemku za účelom poškodiť dobré meno žalobcu, sú iba prejavom jedinej dostupnej možnosti ochrany jeho práv ako stavebníka a občana. Jeho konanie nebolo v žiadnom prípade motivované pomstou voči žalobcovi, bolo iba dostupnou možnou obranou voči konaniu mesta K. a žalobcu, ktorý v stavebnom konaní postupoval voči jeho osobe v rozpore so stavebným zákonom a správnym poriadkom, v dôsledku čoho boli porušené jeho práva ako vlastníka pozemku i práva ako občana, ktoré sú garantované Ústavou Slovenskej republiky. Transparent umiestnil na svojom pozemku v meste K. potom, čo v dvojtýždenníku „K. hlas“ č. 13/XXVI, bol dňa 6.7.2016 publikovaný článok žalobcu, v ktorom boli vedome uvedené nepravdivé skutočnosti ohľadne neho ako stavebníka a nepravdivé údaje o tom, akú stavbu chce na svojom pozemku postaviť. V článku nebolo uvedené, že predložil stavebnému úradu, ktorého činnosť v tom čase vykonávalo mesto K. zastúpené osobou žalobcu, kompletnú projektovú dokumentáciu vypracovanú projekčnou kanceláriou, ktorá dodržala všetky predpisy, normy a stavebné

regulatívy, ani pravdivé skutočnosti o tom, z akého dôvodu nebolo stavebníkovi vydané požadované stavebné povolenie. Rovnako mu nebola daná možnosť, aby odpovedal na článok žalobcu, uverejnený v dvojtýždenníku „K. hlas“ a tak bol nútený vyjadriť svoj názor na postup stavebného úradu - mesta K., zastúpeného žalobcom, iba dostupným spôsobom, pomocou transparentov umiestnených na svojom pozemku. V žiadnom prípade si nezamieňa činnosť a postup stavebného úradu s osobou žalobcu, pretože o vydaní stavebného povolenia rozhodovalo a rozhodlo iba mesto K., ktoré zastupoval žalobca. Nápisy uvedené na transparentoch umiestnených na jeho pozemku nemohli v žiadnom prípade znížiť vážnosť osoby žalobcu ako primátora mesta K., pretože voliči, ktorí ho zvolili do tejto funkcie ho dobre poznajú a nápisy stavebníka na transparentoch ich názor nemôže v žiadnom prípade ovplyvniť. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že vykonaným dokazovaním, predovšetkým výpoveďou svedkov, ktorých vypočutie navrhol žalobca, nebolo preukázané, že na základe jeho konania bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv ako fyzickej osoby, ani to že bol poškodený ako verejný činiteľ, pretože po zverejnení oznamov na plagátoch bol žalobcovi ako primátorovi zvýšený plat, bol úspešný v komunálnych voľbách (tieto skutočnosti uviedla svedkyňa X.. Q. C.). Bolo preukázané, že žalobca ako primátor mesta K. má k dispozícii mnohé prostriedky na ochranu svojej osoby, ktoré aj využíval a využíva aj v stavebnom konaní s ním a on nemá žiadne dostupné prostriedky na to, aby zabezpečil reálnu ochranu svojich práv v prípade, ak jeho práva boli v stavebnom konaní porušené a žiadosti bezdôvodne zamietnuté. Je v horšom postavení, pretože ho nikto a nič nechráni, ani v stavebnom konaní pred stavebným úradom - mestom K., zastúpeným žalobcom, jeho práva sú len deklarované, nie však naplnené a už vôbec nie chránené. Túto skutočnosť potvrdila aj svedkyňa K.. T. N., ktorá tvrdila, že jeho stanovisko k uverejnenému článku „K. hlas“ nebolo v tomto dvojtýždenníku uverejnené, pretože o to v zákonom stanovenej lehote písomne nepožiadal a na jeho otázku či ho poučila o jeho práve vyjadriť sa k článku uviedla, že nie s odôvodnením, že neznalosť zákona neospravedlňuje. Aj tento prístup svedkyne preukazuje prístup verejných činiteľov a ľudí, ktorí s nimi spolupracujú v meste K. voči občanom. Právnu ochranu nepožívajú bežní radoví občania, ale iba volení funkcionári. Jemu nebolo umožnené, aby odpovedal na článok žalobcu, uverejnený v dvojtýždenníku „K. hlas“ a tak musel vyjadriť svoj názor na postup stavebného úradu - mesta K., zastúpeného žalobcom, iba dostupným spôsobom, pomocou transparentov umiestnených na svojom pozemku. Toto jeho konanie nebolo v žiadnom prípade motivované pomstou voči žalobcovi, bolo iba dostupnou možnou obranou voči konaniu mesta K. a žalobcu, ktorý v stavebnom konaní postupoval voči jeho osobe v rozpore so stavebným zákonom a správnym poriadkom, v dôsledku čoho boli porušené jeho práva ako vlastníka pozemku i jeho práva ako občana garantované Ústavou Slovenskej republiky. K tvrdeniu žalobcu uvedeným v jeho žalobe, že mu svojím konaním poškodil jeho dobré meno a aj jeho práva, ktoré mu garantuje Ústava Slovenskej republiky konštatoval, že neuviedol, že on bol poškodený na svojich právach omnoho viac ako občan, vlastník a stavebník, ktorý zobral na výstavbu úver a musí ho splácať napriek tomu, že nemá možnosť stavať, pričom aj žalobca sa o ňom ako občanovi nevyjadruje lichotivo, zároveň neuvádza všetky dôležité skutočnosti tak, aby si čitateľ mohol vytvoriť svoj vlastný objektívny názor. To bol jediný dôvod, prečo zverejnil svoj názor prostredníctvom plagátového konania v rámci orgánov samosprávy. Ako dôkaz predložil rozhodnutia o uložení pokút, ktoré mu uložilo mesto K., zastúpené žalobcom, jeho odvolania proti týmto rozhodnutiam a rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, ktorými boli všetky napadnuté rozhodnutia smerujúce proti nemu ako nezákonné zrušené. Tieto rozhodnutia tiež preukazujú, že proti nemu boli použité postupy, ktoré mu mali zabrániť v presadzovaní jeho práv v stavebnom a správnom konaní, kde bolo účastníkom mesto K., ktoré zastupoval žalobca, že nemal v stavebnom konaní ako účastník rovnoprávne postavenie, že postup stavebného úradu mesta K., zastúpeného žalobcom, bol nezákonný, nakoľko rozhodnutia vydané proti nemu boli odvolacím orgánom ako nezákonné zrušené. S týmito dôkazmi sa prvoinštančný súd nezaoberal, nevyhodnotil ich a tak neskonštatoval, že postup stavebného úradu mesta K., ktorý zastupoval žalobca, bol nezákonný. Svojim konaním sledoval iba to, aby sa stavebný úrad - mesto K., zastúpené žalobcom, riadne zaoberalo jeho žiadosťou o vydanie stavebného povolenia, aby sa v jeho prípade postupovalo tak ako sa postupuje k iným stavebníkom v stavebnom konaní a aby boli dodržané všetky zásady stavebného zákona a zákona o správnom konaní. Z tohto dôvodu navrhoval vypočuť ako svedkov osoby, ktoré mohli potvrdiť, že v stavebnom konaní ako stavebník splnil všetky svoje povinnosti v zmysle Stavebného zákona, ale súd prvej inštancie ich odmietol vypočuť, bránil mu preukázať tie skutočnosti, na základe ktorých bol nútený umiestniť plagáty na svojom pozemku a takýmto postupom prvoinštančného súdu mu bolo odňaté právo na spravodlivý proces. Doplnil, že nápisy na plagátoch neboli umiestnené na jeho pozemku s účelom poškodiť dobré meno žalobcu, sú iba prejavom jedinej dostupnej možnosti ochrany jeho práv ako stavebníka a občana. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že nie len žalobca má právo chránené zákonom a ústavou, ale takéto práva má aj on. Na základe ústavy, okrem práv spätých s ochranou osobnosti ústava zaručuje

aj iné základné práva a slobody, napr. základné právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 až čl. 50) a základné právo na slobodu prejavu (čl. 26). Uplatňovanie týchto základných práv a slobôd a ich právna ochrana musia byť proporcionálne a vzájomne vyvážené tak, aby sa nadmernou ochranou jedného práva nad únosnú mieru nepotlačila ochrana iného práva. To znamená, že ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí vždy nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva, pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.12.2012, sp.zn. IV. ÚS 448/2012). V zmysle čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky zverejnením namietaných údajov o primátorovi mesta K. neprekročil jeho ústavou a dohovorom garantovanú slobodu prejavu a tak ani nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu ako verejného činiteľa. Podľa platnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, verejne činné osoby požívajú inú mieru ochrany ich súkromia a osobnosti z dôvodu ich rozhodnutia verejne sa prezentovať. Určitý druh kritiky a posudzovania osôb verejne činných je preto realizáciou práva na slobodu prejavu, ktorá je zakotvená v článku 26 Ústavy Slovenskej republiky. Sloboda prejavu je tiež zakotvená v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd v článku 10, ktorý stanovuje, že každý má právo na slobodu prejavu a toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory, prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov, bez ohľadu na hranice. Sloboda prejavu tvorí jeden z hlavných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu z prvoradých podmienok jej rozvoja. Pokiaľ ide o hranice prípustnej kritiky, Európsky súd pre ľudské práva vyjadril, že tieto sú širšie vo vzťahu k politikovi konajúcemu vo svojej funkcii, ako vo vzťahu k súkromnej osobe. Politik sám nevyhnutne a vedome vystavuje svoje slová a skutky podrobnému skúmaniu zo strany širokej verejnosti. Sloboda prejavu chráni možnosť vysloviť nezávideniahodné hodnotenie politika, i keď je tvárou v tvár faktom takéto hodnotenie nadsadené a neobjektívne. Hoci sa verejným osobám môže zdať, že niektoré vyjadrenia zasahujú do ich práva na ochranu osobnosti, vzhľadom na ich dobrovoľné rozhodnutie o vstupe do politiky, musia takéto zásahy strpieť. Európsky súd pre ľudské práva išiel v tejto otázke až tak ďaleko, že uviedol: „Ochrana slobody prejavu sa vzťahuje nielen na informácie a myšlienky, ktoré sú prijímané priaznivo alebo ktoré sa považujú za neškodné alebo za indiferentné, ale aj na také, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú. Takto si to vyžaduje pluralizmus, tolerancia a veľkorysosť, bez ktorých neexistuje demokratickú spoločnosť. Kritika spoločenských javov je nie len dovolená, ale aj potrebná. Všeobecne možno konštatovať, že verejní funkcionári si musia byť vedomí toho, že budú vystavení pozornosti verejnosti a budú musieť akceptovať výkon práva na informácie zo strany verejnosti. Z rezolúcie Rady Európy č. 1165 z roku 1998 venovanej právu na súkromie tiež vyplýva, že verejne činné osoby musia rešpektovať, že osobitné postavenie, ktoré zastávajú spoločnosti automaticky vykonáva tlak na ich súkromie. Každá osoba vystupujúca na verejnosti musí strpieť zvýšenú kontrolu verejnosti nad takouto činnosťou. Judikatúra obdobne uznáva, že u osôb verejného záujmu dochádza k zníženiu priestoru ich súkromnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv. U verejných činiteľov platí, že hranice povolenej kritiky sú u nich širšie ako u súkromných osôb, pretože títo sa vedome vystavujú podrobnému skúmaniu všetkých svojich slov a činov zo strany verejnosti. Verejní činitelia si musia byť vedomí toho, že budú musieť strpieť zásah do svojej súkromnej sféry, a hoci sa im môže stať, že niektoré vyjadrenia zasahujú do ich práva na ochranu osobnosti, vzhľadom na ich dobrovoľné rozhodnutie o vstupe do politiky, musia takéto zásahy strpieť. Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva, osoby verejne činné musia strpieť aj také zásahy, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú. Takto si to vyžaduje pluralizmus, tolerancia a veľkorysosť, bez ktorých neexistuje demokratická spoločnosť. Kritika spoločenských javov je nie len dovolená, ale aj potrebná, a preto v rámci kritiky možno strpieť určitú mieru zveličovania, ironizovania, či použitia relatívne ostrejších výrazov, ktoré by mohli byť za iných okolností považované za urážlivé. U verejných činiteľov je kritika považovaná za nevyhnutnú súčasť ich verejného účinkovania, a tieto osoby s kritikou už s vstupom do politiky musia počítať a musia ju strpieť. Dôsledkom snahy o podporu výmeny názorov o verejne zaujímavých témach je kategorizácia adresátov kritiky. Stupeň dovolenej kritiky sa mení podľa charakteristiky osobnosti adresáta. Hranice akceptovateľnej kritiky sú najširšie u politikov a najužšie u „bežných“ občanov. V posudzovanom prípade namietané plagáty obsahovali informácie týkajúce sa aktívneho politika, najvyššie postaveného voleného funkcionára mesta K. (v čase ich zverejnenia), t.j. nesporne osoby verejného záujmu. Podľa ratio detidendi rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva politik sa nevyhnutne a vedome vystavuje pozornej kontrole svojich činov a gest tak zo strany novinárov, ako aj zo strany občanov, preto musí prejaviť väčšiu toleranciu, najmä vtedy, keď sám sa dopúšťa konania, ktoré môže byť terčom kritiky. Aj on má samozrejme právo na ochranu povesti, a to aj mimo rámca súkromného života, avšak táto ochrana musí byť v rovnováhe so záujmami slobodnej diskusie politických

otázok, pričom výnimky z práva na slobodu prejavu musia byť interpretované užšie ako obvykle. Vo veci Castells proti Španielsku zo dňa 23.4.1992, bol vyslovený názor, že hranice kritiky vlády a verejne činných osôb sú širšie ako hranice prípustnej kritiky súkromných osôb. Základom sporu, ku ktorému sa musí vyjadriť, je konflikt medzi ústavou a dohovorom garantovanou slobodou prejavu (čl. 26 ods. 1 ústavy a čl. 10 dohovoru) a jeho základným právom oznamovať informácie, resp. možnosťou obmedziť slobodu prejavu zákonom (čl. 26 ods. 2 a 4 ústavy) a právom na ochranu osobnosti žalobcu, ktoré je taktiež garantované ústavou (najmä čl. 19 ústavy). Podstatou rozhodovania vo väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m.m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú ústavný súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo dňa 7.12.1976, § 49). Ústavný súd vychádzajúc zo záväznosti ústavy pre všetky orgány verejnej moci (všeobecné súdy nevynímajúc) konštatuje, že pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti musí byť vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk. Uvedené ustanovenia Občianskeho zákonníka teda nemožno aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať a aplikovať v súlade s ústavou. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu, samozrejme, neznamená rezignáciu na ochranu osobnosti. Znamená to však, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti [rozsudok Najvyššieho súdu (pravdepodobne Slovenskej republiky, poznámka odvolacieho súdu) zo dňa 25.2.2009, sp.zn. 5 Cdo 55/2008]. Považuje za nedostatok v postupe súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s faktom, že politici, verejní činitelia (ktorým je aj žalobca) disponujú oveľa ľahším prístupom do médií, majú možnosť minimalizovať škodlivý následok sporných výrokov omnoho efektívnejšie než prostredníctvom súdneho konania. Takéto možnosti nemal, ani nemá, z ktorého dôvodu uviedol svoj názor na postup primátora a mesta K., ktorí vykonávali v jeho stavebnom konaní funkciu stavebného úradu, prostredníctvom nápisov na plagátoch, ktoré umiestnil výlučne na svojom pozemku, na ktorom mu nebolo umožnené stavať, aj keď splnil všetky zákonom stanovené podmienky. Ďalej uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti pripomína povinnosť všeobecných súdov zohľadňovať pri svojej rozhodovacej činnosti relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a ďalších medzinárodných súdnych orgánov vyvoditeľnú okrem iného aj z čl. 1 ods. 2 ústavy. V danom prípade uverejnením odkazov na plagátoch realizoval iba svoje právo na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií garantovaných ústavou (resp. dohovorom), akceptovateľným spôsobom a nedopustil sa neprimeraného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Z logiky veci preto vyplýva, že neprípustným spôsobom nezasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcu, pretože iba primeraným spôsobom uplatňoval svoje práva garantované ústavou. Právo na ochranu osobnosti verejného činiteľa, ktorým žalobca je, nie je nadradené nad jeho právo na slobodu prejavu. Popretím jeho práva na slobodu prejavu nie je možné poskytnúť právnu ochranu práva žalobcu na ochranu osobnosti. Z týchto dôvodov preto prvoinštančný súd nesprávne rozhodol, ak takúto právnu ochranu žalobcovi na jeho úkor poskytol, žalobu mal zamietnuť. Žalovaný ďalej v odvolaní vytkol súdu prvej inštancie, že napadnutý rozsudok riadne neodôvodnil, pričom rozhodnutie súdu musí byť presvedčivé pre všetkých účastníkov sporu, nakoľko ak súd riadne svoje rozhodnutie neodôvodní, odníme tak účastníkom možnosť konať pred súdom, t.j. v danom prípade mu odvolací súd (pravdepodobne súd prvej inštancie, poznámka odvolacieho súdu) znemožnil realizáciu procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok dáva, napr. právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a vyslovenie jasných dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prečo sa v plnom rozsahu stotožnil s tvrdeniami a právnym názorom žalobcu bez toho, aby vypočul svedkov, ktorých on navrhol, aby sa zaoberal listinnými dôkazmi, ktoré založil do spisu ako dôkaz nezákonného postupu stavebného úradu - mesto K., ktorý zastupoval žalobca, aby vyhodnotil platnú judikatúru ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Európskeho

súdu pre ľudské práva k jeho právu na slobodu prejavu, ktorá je zakotvená v čl. 26 ústavy a v čl. 10 Európskeho dohovoru o ohrane ľudských práv a základných slobôd. Všetky tieto skutočnosti v dôvodoch napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu chýbajú a plne sa stotožnil s tvrdením žalobcu a neho v skutočnosti potrestal iba za to, že vyjadril svoju nespokojnosť s postupom stavebného úradu, v mene ktorého konal žalobca, ktorý svojim nezákonným postupom ho značne poškodil. Ak by súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom svedkov, ktorých navrhol, tak by zistil, že v rámci stavebného konania boli jeho práva ako stavebníka popreté a porušené a preto mu nezostala iná možnosť ako sa domáhať nápravy umiestnením plagátov na svojom pozemku, na ktorom nemohol v dôsledku postupu stavebného úradu stavať. Tým, že súd prvej inštancie riadne, zrozumiteľne a presvedčivo svoje rozhodnutie neodôvodnil, došlo k nepreskúmateľnosti tohto rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, nezrozumiteľnosť i k tomu, že jeho základné právo súdnu ochranu nebolo naplnené reálnym obsahom. Pre preskúmateľnosť rozhodnutia súdu nestačí vysloviť právny názor bez toho, aby bol riadne a zrozumiteľne odôvodnený, prečo a na základe akých skutočností k svojmu názoru súd dospel. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, súčasťou práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces je, aby súd konajúci vo veci na skutkový stav aplikoval platný a účinný právny predpis, objektívne posúdil všetky skutočnosti záväzné pre rozhodnutie z hľadiska relevantných právnych predpisov, pričom v rozhodnutí súd musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, a zároveň sa vysporiadať s tými argumentmi účastníka, ktoré sú vo veci relevantné. Takto však odvolací súd (pravdepodobne prvoinštančný súd, poznámka odvolacieho súdu) nepostupoval, pretože svoje rozhodnutie vydal bez toho, aby sa riadne zaoberal jeho skutkovou a právnou argumentáciou ohľadne oprávnenosti nároku žalobcu. Z tohto dôvodu bolo žalobcovi (pravdepodobne žalovanému, poznámka odvolacieho súdu) odňaté právo na spravodlivý proces, ktoré mu okrem ustanovení Civilného sporového poriadku zaručuje aj Ústava Slovenskej republiky s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Záverom uviedol, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku, ktorým mu bolo nariadené odstrániť zo svojich pozemkov plagáty nesprávne, nedôvodné a nevykonateľné, pretože ich odstránil už v roku 2017 v lehote, ktorú mu určil Krajský súd Bratislava na základe vydaného neodkladného opatrenia. Taktiež je napadnutý rozsudok neurčitý a veľmi široký, obmedzujúci ho v neúnosnej miere, je v rozpore s ústavou a dohovorom o ľudských právach, pričom popiera jeho právo na slobodu prejavu a určuje jeho konanie bez ohľadu na to ako bude konať žalobca voči nemu vo výroku, ktorým mu bolo uložená povinnosť zdržať sa zverejňovania akýchkoľvek difamujúcich a osočujúcich tvrdení o osobe žalobcu ako občana a/alebo primátora mesta K. tak prostredníctvom billboardov s nápismi spomínajúcimi v takomto negatívnom zmysle osobu žalobcu, umiestňovanými na jeho pozemkoch a/alebo na akomkoľvek inom mieste, ako aj akýmkoľvek iným spôsobom. Rovnako považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne aj vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté, že sa má žalobcovi ospravedlniť s textom ospravedlnenia. Súd prvej inštancie mu nariadil, aby sa ospravedlnil žalobcovi oznámením v dvojtýždenníku „K. hlas“, práve v tom dvojtýždenníku, ktorý odmietol uverejniť jeho stanovisko k článku o jeho osobe, ktorý v dvojtýždenníku nechal uverejniť žalobca. Tento postup dvojtýždenníka objasnila redaktorka K.. N., ale napriek tomu je absurdné, že súd prvej inštancie napriek zisteným skutočnostiam vyhovel požiadavke žalobcu a nariadil, aby sa mu ospravedlnil v dvojtýždenníku „K. hlas“, ktorý s ním odmietol komunikovať v minulosti, pričom mohol prispieť k vyjasneniu vzťahov medzi ním a žalobcom, čo však odmietol. Uverejnenie ospravedlnenia v dvojtýždenníku „K. hlas“ by nebolo satisfakciou pre žalobcu, ale iba vynúteným trestom pre neho a preukázaním toho, že žalobca ako primátor je nedotknuteľný a o všetkom v meste K. rozhoduje. Ani súd mu nemôže nariadiť aby inštaloval na svojich pozemkoch billboardy, na ktorých bude umiestnené jeho ospravedlnenie adresované žalobcovi, pretože takýto výkon práv pre žalobcu je neprípustným zásahom do jeho vlastníckych a občianskych práv. K nemajetkovej ujme dodal, že takýto nárok žalobcu v danom prípade vôbec neprichádza do úvahy, pretože žalobca neutrpel žiadnu skutočnú ujmu, neutrpela jeho povesť ako občana a fyzickej osobe a nedošlo ani k zásahu do jeho profesionálnej činnosti, pretože po zverejnení plagátov na jeho pozemku bol žalobcovi zvýšený plat a bol úspešný v komunálnych voľbách, v ktorých bol zvolený za poslanca VÚC Bratislavského kraja. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný

záujem; § 385 ods. l C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniam žalobcu a žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. septembra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. l, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolatelia v odvolaní neuvádzali podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného uvedenými v jeho odvolaní, že v danej veci neboli splnené procesné podmienky, keďže bol spor prejednaný pred nepríslušným a nestranným prvoinštančným súdom, pretože tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, žalovaný nevzniesol námietku nepríslušnosti súdu pri svojom prvom úkone, t.j. včas (bod 58. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). V predmetnom spore žalobca spolu so žalobou podal aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, o ktorom prvoinštančný súd rozhodol v zákonnej lehote podľa § 328 ods. 2 veta prvá C.s.p. a tento návrh zamietol uznesením zo dňa 22.11.2016, č.k. 27 C 225/2016-43. Preto nebolo jeho povinnosťou doručiť žalovanému žalobu, ktorá obsahovala aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, uznesenie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a odvolanie žalobcu voči uvedenému uzneseniu v zmysle § 331 ods. 1 C.s.p., nakoľko uvedené doručuje protistrane až odvolací súd (§ 373 ods. 3 a nasl. C.s.p.), z dôvodu ktorého námietka žalovaného v odvolaní, že prvoinštančný súd pochybil, keď konal bez neho a nedoručil mu žalobu a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, je nedôvodná. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie písomným podaním doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 10.2.2017 o 9,00 hod. (č.l. 61 spisu), pričom v ňom nevzniesol námietku nepríslušnosti Okresného súdu K. na konanie v predmetnej veci, túto vzniesol až v písomnom podaní doručenom prvoinštančnému súdu dňa 10.2.2017 o 10,27 hod. (č.l. 63 spisu), z čoho vyplýva, že ju neuplatnil pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patril podľa § 41 C.s.p., ale až v ďalšom podaní, ako správne skonštatoval aj prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Taktiež nebolo možné súhlasiť s argumentáciou žalovaného uvedenú v jeho odvolaní o tom, že prvoinštančný súd nerozhodol o jeho námietke zaujatosti voči sudkyni S.. J. U., ktorej bola predmetná vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ustanovením § 52 C.s.p. a skúmal či námietka zaujatosti spĺňa zákonom vyžadované náležitosti, pričom dospel k správnemu právnemu záveru, že žalovaný neuviedol, kedy sa dozvedel o vylúčení sudkyne S.. J. U. a tak nebola splnená jedna z podmienok pre uplatnenie námietky zaujatosti. Odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že predmetný spor bol pridelený uvedenej sudkyni na prejednanie a rozhodnutie bol žalovanému známy dňa 3.2.2017, kedy mu bolo doručené Krajským súdom v Bratislave uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia a odvolaním žalobcu, ale námietku zaujatosti vzniesol až v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 26.9.2017, ktorý náležite informoval žalovaného písomným podaním zo dňa 26.9.2017, že na jeho námietku zaujatosti neprihliadol (č.l. 119 spisu), ktoré prevzala jeho právny zástupkyňa dňa 4.10.2017 (č.l. 120 spisu). Je nedôvodné aj tvrdenie žalovaného v odvolaní, že sa prvoinštančný súd nezaoberal jeho námietkou, že ho žalobca nesprávne označil v žalobe, nakoľko žalobca žalovaného označil v súlade s ustanovením § 133 ods. 1 C.s.p., pričom uvedenie toho, že je mäsiar a stavebník, nie je vadou žaloby, pretože išlo o uvedenie predmetu podnikania žalovaného a to v zátvorke, keď hneď v úvode žaloby, žalobca objasnil že žalovaný je fyzickou osobou - občanom a zároveň podnikateľom. Označenie nesprávnej adresy trvalého pobytu žalovaného nemá za následok zastavenie konania pre nedostatok procesných podmienok, alebo odmietnutie podania. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že sa nemôže ubrániť dojmu, že jeho nesprávnym

označením zo strany žalobcu bol sledovaný cieľ, aj keď v nepriamej forme, spočívajúci v znížení vážnosti jeho osoby, zaradenie ho ako občana nižšej kategórie a zároveň snahu zabezpečiť si, aby bola žaloba prejednaná na Okresnom súde K., považuje odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené za irelevantné.

11. Bolo potrebné sa stotožniť so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku o vyhovení žaloby žalobcu v časti ochrany osobnosti, keď žalovaný neuviedol vo svojom odvolaní žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho iné rozhodnutie vo veci týkajúcej sa ochrany osobnosti, pričom v odvolaní uviedol rovnaké argumenty, ktoré už uvádzal v konaní pred súdom prvej inštancie. Prvoinštančný súd dostatočným a jasným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku odôvodnil prečo má žalobca právo domáhať sa práva na ochranu osobnosti, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí a dodáva, že v danom prípade žalobca vystupuje ako občan vo verejnej funkcii, z dôvodu ktorého je oprávneným subjektom ochrany osobnostných práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného, že na predmetných billboardoch sa uvádza iba osoba žalobcu ako primátora, nie ako fyzickej osoby a tak nemôže ako verejný činiteľ požívať ochranu podľa Občianskeho zákonníka.

12. Žalobca sa domáhal voči žalovanému ochrany osobnosti na tom skutkovom základe, že žalovaný umiestnil na pozemkoch, ktorých je vlastníkom, parcelné č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, nachádzajúcich sa v K., na U. ulici č. XX/X, billboardy obsahujúce rôzne nápisy s uvedením mena žalobcu ako občana  a primátora mesta K.. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku správne uzavrel, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo žalovanému preukázať, že informácie, ktoré uviedol o žalobcovi na billboardoch by boli pravdivé, keď sám uvádzal, že jeho konanie nebolo motivované pomstou voči žalobcovi, ale iba dostupnou možnou obranou voči konaniu mesta K. a žalobcovi, ktorý v stavebnom konaní postupoval voči nemu v rozpore so staveným zákonom a správnym poriadkom, dôsledkom čoho boli porušené jeho práva ako vlastníka pozemku i občana garantované mu Ústavou Slovenskej republiky, takže konal tak z dôvodu, že žalobca rozhodol v mene stavebného úradu, ktorý mu znemožnil realizovať stavbu na jeho pozemku. Predmetom konania sú nasledovné výroky žalovaného: 1. Vážení občania, túto stavbu nezákonne a neprávom zastavil primátor Mesta a toto je výsledok; 2. Odpoveď na článok z „K. hlasu“ zo dňa 6.07.2016. Primátor klame, intriguje a je móóóóc zlý človek; 3. Kvôli komu a čomu  to zámerne zdržuješ: nehanbíš sa?; 4. Ľudia, mne nepíšte a nevolajte prečo to tu tak vyzerá, pýtajte sa primátora, on je za všetko zodpovedný v plnom rozsahu aj s jeho súkmeňovcami, ktorí si ho tam dosadili; 5. Ľudia, no posúďte sami! To zlodeji, teda po novom skorumpovanci, na čele s primátorom mi chcú dať pokutu za čiernu stavbu. Vidíte tu niečo postavené? Pritom veľké priestupky a čierne stavby, ktoré aj stoja na cudzích pozemkoch, primátor zlegalizoval pokutou od 150 do 5000 EUR. Toto primátor nepíše v médiách, tak sa schováva za obyčajných ...; 6. Mám zakázané používať meno primátora, aj keď bol zvolený ako najvyšší orgán tohto mesta. Pritom on ma nazýva obyvateľom K. Q., mäsiarom, veľkostatkárom, prípadne kovbojom. Toto mi vôbec nevadí, ale hanbil by som sa, a celá moja rodina, keby ma nazval zlodejom, prípadne nedajbože buzerantom; 7. Vážení občania, toto je stavba, ktorú tu chcem postaviť. Napriek tomu, že mám všetky doklady v poriadku, primátor mi to stále nechce povoliť; 8. V tejto stavbe chcem vytvoriť: 1. Bezbariérový prechod (Zo záhoráckej ul. na Malé námestie) 2. Verejné WC (ktoré v centre chýba) 3. Parkovisko na 2 autá (to nemusím mať zo zákona žiadne a ...chce 2) 4. Chodník na malom námestí 5. Priestor pre kontajnery na odpadky (nie len pre moje ale aj mestské). Čo k tomu dodať. Treba voliť ... ďalej. V danom prípade žalovaným uvádzané uvedené informácie o žalobcovi  považoval odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie za výroky obsahujúce kritiku vychádzajúcu z hodnotiaceho úsudku žalovaného na správanie a konanie žalobcu ako o občanovi a primátora mesta. K posúdeniu oprávnenosti takejto kritiky odvolací súd poznamenáva, že žalobca je ako primátor mesta K. verejne činnou osobou, čo neznamená, že môže znášať neoprávnenú kritiku, lebo aj v jeho prípade musí byť kritika vecná, konkrétna a primeraná. Výrazy použité žalovaným na billboardoch ako „primátor klame, intriguje a je móóóóc zlý človek „, „...to zlodeji, teda po novom skorumpovanci, na čele s primátorom mi chcú dať pokutu za čiernu stavbu...“, obsahuje výrazy, z ktorých vyplýva úmysel kritizovanú osobu uraziť, pričom ak by v nich boli uvedené aj pravdivé skutkové tvrdenia, vyvodzujú sa z nich urážlivé hodnotiace úsudky, preto došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 31.1.2007, sp.zn. 30 Cdo 1941/20077, Občiansky zákonník poskytuje ochranu osobnej cti výlučne proti takému konaniu, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti subjektu práva tým, že znižuje jeho česť u iných ľudí, a tým ohrozuje vážnosť jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti. Nie je rozhodujúce, či k ujme skutočne došlo, stačí objektívna spôsobilosť príslušného konania takúto ujmu spôsobiť. K porušeniu práva na časť môže

dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačného charakteru, ako aj zverejnením neprípustných hodnotiacich úsudkov o určitej osobe. V prípade, ak sú v kritike na charakterizovanie určitých javov a osôb použité výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky, resp. ak je obsah kritiky neprimeraný posudzovanému konaniu kritizovaného a vyplýva z nich úmysel znevážiť či uraziť kritizovanú osobu (tzv. extenzívny exces), ide o neprimeranú kritiku, ktorá je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti. Odvolací súd dodáva, že kritika nie je neoprávnená, ak nie sú prekročené medze vecnej kritiky (opierajúce sa o pravdivé skutočnosti a závery z nich vychádzajúce, ktoré tieto skutočnosti odôvodňujú) a ak je primeraná obsahom i formou. V opačnom prípade ide o neoprávnený zásah a dotknutý občan má právo na ochranu svojej osobnosti, ktorá takýmto zásahom bola dotknutá. Kritika nesmie sledovať cieľ prípadného odsúdenia, ohovárania, škandalizovania alebo urážky určitej fyzickej osoby. Na tejto skutočnosti nemôže zmeniť nič, ani skutočnosť, že dotknutou fyzickou osobou je tzv. osoba verejného záujmu. Aby bol akceptovateľný záver, že kritika na adresu osoby vystupujúcej vo veciach verejného záujmu presiahla medze dovolenej kritiky, muselo by byť zistené, že kritike chýba akýkoľvek vecný základ a že pre ňu nemožno nájsť žiadne odôvodnenie. Žalovanému sa nepodarilo v konaní preukázať pravdivosť svojich výrokov uvedených na predmetných billboardoch ako správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (body 64. až 69.), s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje. Skutočnosť, že žalovaný nebol v stavebnom konaní úspešný, resp. nebol spokojný s postupom stavebného úradu zastúpeného žalobcom ako primátorom mesta pri vybavovaní jeho stavebného povolenia, ho neoprávňuje k tomu, aby uverejňoval verejne výroky o žalobcovi, z ktorých jednoznačne vyplýva úmysel žalovaného znevážiť osobu žalobcu, nakoľko sa mohol v stavebnom konaní domáhať nápravy dostupnými právnymi prostriedkami (podanie odvolaní, správnej žaloby a podobne).

13. Nebolo ani možné súhlasiť s názorom žalovaného uvedeným v odvolaní, že má právo na slobodu prejavu, pretože tak ako aj uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 73.), aj slobodu prejavu možno obmedziť v zmysle Ústavy Slovenskej republiky, ak to odôvodňujú práva tretích osôb. Odvolací súd dodáva, že sloboda prejavu je základným pilierom demokratickej spoločnosti, v ktorej je každému dovolené vyjadrovať sa k verejným veciam a vynášať o nich hodnotiace úsudky. K verejným veciam patrí aj činnosť orgánov verejnej moci, vrátane činnosti orgánov samosprávy, štátnej správy. V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačná klauzula v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky explicitne uvádza dôvody takéhoto obmedzenia, pričom takéto obmedzenie musí byť stále v súlade s demokratickým charakterom spoločnosti. Dôvodom obmedzenia môže byť aj ochrana práv iných, teda aj základné právo na česť, dobrú povesť podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, resp. čl. 16 ods. 1 ústavy a konkretizované v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chráni osobnosť súkromných osôb pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb. Takým zásahom môže byť aj zverejnenie nepravdivých a poškodzujúcich údajov o určitej osobe.

14. Tým, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu ako občana vo verejnej funkcii, súd prvej inštancie správne rozhodol, že žalovaný je povinný odstrániť zo svojich pozemkov billboardy, na ktorých sa nachádzajú nepravdivé informácie o žalobcovi (výrok III. napadnutého rozsudku) a nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, že v tomto výroku je napadnuté rozhodnutie nesprávne, nedôvodné a nevykonateľné, keďže takáto povinnosť mu bola uložená neodkladným opatrením, ktoré nariadil odvolací súd. Odvolací súd poukazuje na novú právnu úpravu neodkladného opatrenia podľa Civilného sporového poriadku (§ 324 a nasl. C.s.p.), podľa ktorej sa pripúšťa nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej (§ 330 ods. 2 C.s.p.), na rozdiel od úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku, pri ktorej dočasnosť predbežných opatrení vylučovala možnosť takého výroku, ktorý bol obsahovo totožný s výrokom vo veci samej. Rovnako nebude uvedeným výrokom zasiahnuté do vlastníckeho práva žalovaného ako uvádzal vo svojom odvolaní, pretože billboardy sa nachádzajú na jeho pozemku, takže z jeho strany nepríde k porušeniu vlastníckeho práva niekoho iného. Správne prvoinštančný súd rozhodol aj uložení povinnosti žalovanému zdržať sa zverejňovania osočujúcich výrokov o žalobcovi (výrok IV. napadnutého rozsudku), nakoľko sa týmto zabráni žalovanému, aby v budúcnosti nepokračoval v zverejňovaní nepravdivých tvrdení o osobe žalobcu. K argumentácii žalovaného v odvolaní, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne vo výroku, ktorým mu uložil ospravedlniť sa žalobcovi aj dvojtýždenníku „K. hlas“ (výrok V. napadnutého rozhodnutia), odvolací súd poukazuje na to, že prvoinštančný súd riadne pri priznaní morálnej satisfakcie žalobcovi (ospravedlnenie) prihliadol na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu zo strany žalovaného i uplatnenie žalobcu v spoločnosti (body 77. a 78. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Aj keď v uvedenom dvojtýždenníku

neboli zverejnené konkrétne predmetné výroky žalovaného nachádzajúce sa na jeho billboardoch, v článku v K. hlase č. 13/2016 „Stavebník si nemôže robiť, čo sa mu zachce“, je uvedené, že na pozemkoch žalovaného je umiestnený billboard s neslušným odkazom spolu s fotografiou, takže čitatelia boli oboznámení s konaním žalovaného, pričom sa predmetné billboardy nachádzajú v centre mesta K. a tak ako už bolo uvedené, mali sa možnosť s nimi oboznámiť nielen obyvatelia mesta K., ale aj obyvatelia priľahlých obcí, pričom ide o dlhodobú záležitosť (billboardy sú umiestnené na pozemku žalovaného od marca 2016).

15. Odvolací súd sa stotožnil aj so správnym právnym posúdením súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku o priznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi vo výške 1.000,- €, s ktorým odôvodnením súhlasí a poukazuje na to, že zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je určenie vzťahu medzi mierou ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti a konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto ujmy; vždy ide o právny nástroj, ktorého úlohou je zabezpečiť rešpektovanie a ochranu osobnosti fyzickej osoby. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je predovšetkým skutočnosť, že morálna satisfakcia sa vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu javí ako nepostačujúca, pričom v dôsledku zásahu musí dôjsť k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov objektívnym kritériom posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zistenie, či by v konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pociťoval každý, kto by sa nachádzal na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. V danej veci prvoinštančný súd vykonaným dokazovaním riadne zistil ako predmetným zásahom bola znížená dôstojnosť a vážnosť žalobcu v rodinnom i pracovnom prostredí a správne prihliadol na závažnosť ujmy, postavenie žalobcu (verejne činná osoba) i intenzitu zásahu. Odvolací súd má za to, že priznaná nemajetková ujma v sume 1.000,- € je potom vzhľadom na priznané morálne zadosťučinenie primeraná a odvolacie námietky sporových strán týkajúcich sa výšky priznanej nemajetkovej ujmy, považoval za nedôvodné.

16. K odvolacej námietke žalovaného o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ako aj jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Prvoinštančný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie dokazovanie, aj ako vec právne posúdil a preto nie je možné napadnutý rozsudok považovať za arbitrárny alebo nepreskúmateľný, z dôvodu ktorého nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Prvoinštančný súd sa uvedeným riadil, a preto nemožno prisvedčiť žalovanému, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa zákonné náležitosti.

17. Súd prvej inštancie v danom prípade postupoval správne, keď nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov navrhnutých žalovaným (X.. F. H., X.. V. I., X.. J.. X.. D. D.) za účelom zistenia skutočností zo stavebného konania, v ktorom bol žalovaný účastníkom, nakoľko uvedené výsluchy by nemali pre predmetné konanie žiaden význam, ako správneho konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 65.), ktorý riadne zistil skutkový stav veci. Odvolací súd poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok (v súčasnosti Civilný sporový poriadok) ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podľa § 185 ods. 1 C.s.p. (§ 120 ods. 1 O.s.p.) súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania, ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých

navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou sporovej strane odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. apríla 2012, sp.zn. 6 Cdo 51/2012). Súd nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať a nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 C.s.p. (§ 120 ods. 1 O.s.p.), je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Taktiež aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 30.9.2010, sp.zn. I. ÚS 350/08 konštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých)dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. V predmetnej veci, tak ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevykonal žalovaným navrhované dôkazy, pretože ich vykonanie by nebolo hospodárne, pričom aj náležite zdôvodnil nevykonanie uvedených dôkazov, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

18. Odvolací súd k odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nález súdu. Okolnosti namietané žalobcom a žalovaným v odvolaniach vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov tak nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

19. Pokiaľ sporové strany v odvolaniach namietali, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

20. Odvolací súd osobitne nepreskúmaval výrok VIII. napadnutého rozsudku o náhrade trov konania, pretože žiadna zo sporových strán voči tomuto výroku odvolanie nepodala.

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. l, § 255 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže každá zo sporových strán mala v odvolacom konaní čiastočný úspech. Žalobca podal odvolanie voči výroku o náhrade nemajetkovej ujmy (výrok VI. napadnutého rozsudku) a v odvolacom konaní bol neúspešný (úspešný bol žalovaný) a žalovaný podal odvolanie voči výrokom, ktorým mu bola uložená povinnosť odstrániť so svojich pozemkoch billboardy s nápismi spomínajúcimi osobu žalobcu, zdržať sa zverejňovania difamujúcich a osočujúcich tvrdení o osobe žalobcu, ospravedlniť sa žalobcovi a náhrade nemajetkovej ujmy (výroky III., IV., V., VI. napadnutého rozsudku), pričom jeho odvolaniu vyhovené nebolo, teda úspech v odvolacom konaní mal žalobca.

22. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. l, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. l C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopĺňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; pričom odvolatelia, t.j. strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

23. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

**Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.
(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).